د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم: پایلوڅ بنګ حبیب اللّٰه

لیکونکی: پوهنمل محمود نظری

کمپوټر اوډونکې: یما نظری

چاپ شمیر: ۱۰۰۰

خپرندوی: کراچی مطبعه

چاپ نیټه: ۱۳۸۴

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ټولګه کې:

وا کتاب خپل محترم پلار الحاج دوکتور محمدامین نظري
ته اهدا کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

د محترم استاد پوهاند دوکتور مجاور احمد زیار، محترم عبدالواحد نظری او محترم عبیدالله محک چې دا کتاب یې کتلی، تصحیح کړی او ګټوری مشورې یې را کړی یو جهان مننه کوم او کوروداني ورته وایم.

همدا سې د پایلوچانو د کیسو په راټولو لو کې د محترم امیرجان، محترم علی احمد ، الحاج محمد کریم ، محترم بصیر احمد او نور هغه کسانو چې زما یې نومونه هیر شوی دی کوروداني وایم او د زړه له کومې مننه ځینی کوم

د دیزاین ، ترتیب او طرح په برخه کښې د محترم یما نظری او په چاپولو کې د محترم مسعود د هلو ځلو څخه مننه کوم او په ژوند کې لا بری ورته غواړم

په درناوی

پوهنمل محمود نظری

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷۸۶

په دې ټولګه کې:

له طنزه تر داستانه------------------۶
سريزه---------------------------۱۳
پايلوچ بنګ حبيب الله-------------۵۱
غرغړه---------------------------۵۶
يوه لپه خاوره-------------------۷۰
د کور هديره---------------------۷۷
غاو-----------------------------۸۵
مرور----------------------------۹۸
غچ-----------------------------۱۱۲
غولېدلى------------------------۱۲۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

له طنزه تر داستانه

داخل مې مخې ته د محمود نظري یوه داستاني ټولګه پرته ده.یو کال له مخه مې پردرېیمه طنزیه ټولګه همداسې یو څو کرښې ورکښلې وې او په هغه کې مې دغه هڅاند لیکوال تر هر څه مخکې د یوه طنز او مزاح کښونکي(Satirist & Homourit) لیکوال په توګه
خپلو مینه والو ته وروپېژندلی وو او هغه په پښتو کې د دغو ادبي ځیلونو (Literary generes) له ګوتو شمیر
نوښتګرو قلموالو شمیرلی وو ، خو د دې داستاني ټولګې له وړاندېینې سره یې را زیاته کړه چې سړی خو پرهغه دوه ځیلونو بسیا نه دی پاتی او درېیم دیته یې قلم راغځولی او خپله وړتیا او نوښتیا پکې ازمایي.
رښتیا هم یوه داسې هڅاند لیکوال ته چې خپل زېرند څوب او وړتیا یې لومړی په طنز و مزاح کې پرکار اچولې او په پوره بریالیتوب یې له توغه راوتلی هم دی کوم ناشونی کار نه برېښی چې کیسې ولیکی او ورسره ورسره کیسې وګټي
کوم ازمېښت او نوښت یې چې په هغو ډګروکې په برخه شوی، په دغه څه نا څه ورته ډګر کې هم په برخه کېدای شي او هغه دا چې د خندا او موسکا د توکو په کموني سره ورته سوچوا وسوژو ته په اسانه داستاني بڼه او وکر وربښلای شي، تر دا منځ ورته نه کرکتر رغاونه کومه ستونزه لری او نه انځورونه، غوټه اچونه-پرانېستنه،نه کړکېچ او تلوسه، پیلونه او پایته رسونه.
خو په سر چپه ټوګه په یوه هر داستاني لیکونکي ته دومره اسانه نه وی چې خپل داستان ته طنزومزاح وکر(هویت) وروبښي او خپل ازمېښتونه او نوښتونه ورولېږدوي.مګرنظری په دغه لومړنۍ ټولګه راوښووله چې ځان را باندې د غبرګو ، په بله وینا دروګونو ادبی ژانرونولیکوال او بیا بریالی لیکوال را پېژني او پوره باور دی چې که دغه درې سره ځیلونه همداسی همزمان او اوږه پراوږه پر مخ یوسي او ورسره ورسره د یوی کره پښتو خیال نور هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټینګ وساتي، بې له کوم ارنګ برېنګه به په دغه اړه پرله پسې برۍ او بریاوې د قلم د نیلي سوې ورښکل کړي او پر دی سربېره سربېره د خپلې مورنۍ ژبې او ټولنې په وړاندې خپله پاتې ژمندویي او استازندویي(تعهد و رسالت)پر ځای کاندي.
د پایلوچ بنګ حبیب الله دغه داستاني ټولګه یې چې تر درې ګونو طنزیه او مزاحیه ټولګو(د ځوکۍ خوند ،سر خلاص که ! او انساني سرکس) را وروسته یې چاپ وخپراوی ته سپاري تر هر څه له مخه د دې نوښت پر بنسټ ارزول کېږي چې د رومبني پښتو لیکوال په ټوګه یې په همدغه نامه لومړی داستان د خپلی سیمې یو له پامه لویدلی ټولنیز پوړ(قشر) رانغاړي او په خوراریالیستیک ډول یې شننه او انځورنه کوي.بنګ حبیب الله یې د مرکزي کرکتر په ټوګه د ټولو هغه انسانی کړنو ښېګنو ،ځانګړنو دودونو او دویونو(قوانینو) رانغښتونکی را پېژني چې له پېړیو راهسې یې په پایلوڅانو اړه درلودلې اوڅارتیا اونومورتیا یې پرې موندلې ده

ښاغلي نظري په دغه برخه کې نه یوازې د یوه کندهاری په توګه له خپلو سیده لیدنو کتنو او نورو ماویلو-تاویلوګته اخیستې، بلکې د تاریخ پاڼې یې هم ورپسې اړولې رااړولې اواو د بهرینو ګرځندویانو او څېړوندویانو اړوندو اخځونو ته یې هم مخه کړې، لکه څنګه یې چې په خپله لنډه سریزه کې وربانديړنا اچولې ده.

داسې اټکل کېږی چې کندهاری پایلوخان له اړه د هغو خراساني،یا په بله وینا ،سیستاني «عیارانو» له پاتېشونو څخه وی چې په سیستان کې یې د یعقوب لیث صفاري په مشرۍ پر۲۵۳ کال د یوه افغانی دولت بنسټ ایښی وو او ظفر کاکا خیل په وینا یې پوځي اډانه کې پښتو پوره برخه درلوده.«عیار» هم د «ای یار» عربي بڼه انګېرل شوی چې پښتو انډول«ای مل- ابمل» کېدای شي.

دا بېله خبره ده چې د چا خبره نن سبا« به جټانو کې هم نور څوک آرو اصیل پاتې نه دی» او ان به مسلمانانو کې هم نور څوک سم و سهی نه لېدل کېږي او هغه آر ورښتینی اسلامی خویونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سپېڅلي کړه وړه ترې بنسټپالو لوټلي او تروړلي دي ، دغه راز هغه څه چې زموږ نوښتګر داستان لیکونکی د خپل پایلوخ اتل په شننه او ستاینه کې کښلي او انځور لي دي، له ښایسته ډېر مهاله نور د تاریخ یوه برخه ګرځېدلې او په هیڅ یوه او سني پایلوخ کې یې څرک نه لګي. یوازې او یوازې یې هماغه منفي او ناټولیز اړخونه خوندي پاتې دي. که پخوا یې له بډایانو را شوکولې او پر بېوزلانو ته یې ورویشلې او س یې له بېوزلانو راشوکوي او خپل ځانګړی درد پرې درملوی.دا یې نن د بدګنو او بېلاریو یوه وړه بېلګه ګڼل کېږی چې یوخوارکی ګاډیوان نیمه شپه د ښار له چوکه یې تر «سرپوزی» پورې ډګاډګ وځغلوي او چې بیا ترې په مات مخ د کرایې غوښتنه کوي په غبرګون کې یې څو مردکې ورډالی کوی او مړی یې له اس سره هملته لېوانو ته پرېږدي

په هره توګه د لیکوال همدغه غځېدلی لنډ داستان رښتیا هم د دی جوګه دی چې خپله ټوګه پرې ونوموی او ما هم د یوه شهکار په توګه د خپلې دغې لنډې ارزونې بېلګه وګرځوله او نوری داستاني بېلګې یې ورهڅېزو کره کتونکیو او ارزوونکیو ته پرېږدم ګوندی ګران نظری هم دغه یو څو کرښې د دیوې دوستانه پیرزوینې په توګه په ډېر څه وشمېری.

د پوهنمل محمود نظری د لا ډېر ازمېښتونو او نوښتونو به هیله

پوهاند دوکتور م.ا.زیار
اکسفورد-جولای۲۰۰۴

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریز۵

د بنگ حبیب الله کیسه داد داسونامیانو او کلکو خلکو کیسه ده چي په ټوله نړۍ کي یې په کلکوالي او غیرت کي ثا تر اوسه نه سیال او نه بېلګه لیدلې یا اورېدلې ده.
دلته د یوه بهرنی ژورنالېست د څېړنې پایله په لنډه توګه لیکم:
جروان دایک امریکایي ژورنالیست (په افغانستان کي څه تیریږي؟) کتاب کي د پایلوځانو په هکله داسې کښلي دي:
ډیر کلونه وړاندي چي کله ایرانیانو پر دغه هیواد یرغل وکړ او دغلته یې ډیر زیات جنایتونه پیل کړل، خلکو لومړی نه شوله کولای چي د هغوی په وړاندی را ولاړ شي خو وروسته یو شمیر ځوانان را پیدا شول او په خپلو کي یې تړون سره وکړ چي د دغو پردیو یرغلګرو په وړاندی مبارزې ته را ولاړ شي او خپل مال او هیواد نه دفاع وکړي ، ددې لپاره چي خپلو غلیمانو ته خپل واک ښه څرګند کړی، به لوڅو پښو به یې تګ راتګ کاوه ،دغه کار یې د غلیم په وړاندې د مقاومت او سر سختۍ نښه وه ، پردې سربیره یې به لوڅو پښو منډې وهلاې شوې او کولای یې شول چي په ځانګړې توګه د شپې له خوا بېله غږه غوږه پر غلیم برید وکړی. هغه وخت په دې سیمه کې پاړ سي ژبه هم دود وه نو ځکه خو پاړسیانو دوی پای لوچ(پا لوچ) وبلله.
دغه پایلوځان د دی هیواد تاریخي اتلان او د بې وزلو او بې برخو خلکو پلویان وه.
هغه وخت چي احمد شاه بابا واکمني ته ورسید (د درانیانو واکمني دوه سوه کاله په افغانستان کي وچلیده) احمد شاه بابا د پایلوځانو ډیر زیات درناوی وکړ ، د هغوي د درناوي لپاره یې د جشن او ښادۍ په توګه یوه ځانګړې ورځ وټاکله او هغوی یې ښه او رښتینی خلک وبلل.هغه دغه خلک د شاه مقصود په نامه په یوه سېمه کي استوګن کړل چي اوس د کندهار په شمال کي د ډیرو ښو سېمو څخه ده.
پایلوځان یو ځانګړی یونیفورم لری، پراخ او اوږد شین رنګه کمیس او پرتوګ اغوندی د جامو د ګنډولو لپاره یې څه ناڅه پېنځلس متره ټوټه پکار ده ، شین ویره توره لونګۍ تړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټو يې تل پر ولو پروت وي، چاړه ، د هوسۍ ښکر ، خردوم(یوه متره رسۍ چي یوې خوا ته يې یوه ټوټه وسپنه تړل شوی وی) له ځانه سره ګرځوي.
که څوک و غواړي د پایلوخانو به ډله کي شامل شي په لومړی سر کي باید د هغه پېژند ګلوی وشي تر هغه وروسته ازمېښت پرې کېږی چي ورتیا يې لری او که نه؟د غه غوراوی (انتخاب) زیاتره د ځوانی په وخت کي تر سره کېږی.
او ګوری چي د اور په وړاندی څومره ټینګار کولای شی؟ هغه باید خپلې پښې او لاسونه اور ته ونیسي او د اور ټوله تودوخه وزغمی. وروسته باید شپږ میاشتي یا یو کال زغم وکړی چي کړه وړه او خبرې يې وارزول شی، بیا يې ژوند جګړې(مبارزې) عملی ډګر ته راځکوی. که ټپي شو باید چا ته فریاد ، پلپوټ (شکایت) ونه کړی.د ټولو په پای کي وروستې ازموینې ته وربلل کېږی. وروستې ازموینه دا ده چي په یوه ځانګړې شپه کي د یو شمېر کسانو په وړاندی باید ځان لوڅ کړی یانی بې پرتوګه خپل ټول کالي وباسی، د ملا پر تخته يې د اور سکروټې اچول کېږی او په دغه مهال کي باید چرس وڅکوی. پایلوخانو ته د چرس څکول ارزښت لری هغوی چرسو ته (بوټۍ) وایي د هغو به عقیده چرس انسان خدای (ج) ته نږدی کوی او له ګناه څخه يې ژغوری. پایلوخان دینپاله خلک دی دغه ګردا زمېښتونه د جسماني ټینګار د پیدا کېدو لپاره او چرس څکول د رواني ازمېښت نښه ګڼي. مخامخ او تن په تن جګړه د پایلوخانو لپاره اړین بلل کېږی. که څوک کوم پایلوخ ته سپکاوی وکړي و پایلوخ هغه زور ازماینې ته وربلي، ان که کوم څوک هسي په یوه اشاره هم وغواړي د یوه پایلوخ سپکاوی وکړی د پایلوخ لپاره تن په تن جګړه لازمېږی.
پایلوخان خپل پت ټینګ او خوندی ساتی او نه غواړی چي د هغوی په کورني ویاړ کي د سپکاوی داغ پیدا شی که د یوې داسي ننګونې (چلنج) سره مخامخ شی سمدلاسه مخامخ لورې مخامخ جګړې ته وربلی. بیا نو دغه دواړه د یو نا څرګند لورې ته روانېږی دغه مهال د دغې موضوع په اړه چي د دوی په منځ کي پېښه شوی ده هیڅ چا ته څه نه وایي کله چي هغه ځانګړې ځای ته ورسیدل. دواړه ځانونه لوڅوی او له پرتوګونو پرته خپلې نوري جامې باسی، بیا نو د سپکاوي والا له لوری برید پیل کېږی هغه څوک چي بریالی شو هغه بل را پر شا کوی یو خوندی ځای ته يې رسوی او ټپونه يې　ورپټې او ټکوروی له دې پېښې څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید هیڅوک خبر نه شي او هیڅ لوری حق نه لري چي شکایت وکړي دا د پایلوښانو د رسمونو او ادابو یوه برخه ده. هغوی له احساسه ډک خلک دي او ورسره ورسره خدای پاله هم دي پایلوښان هیڅکله ښځو ته نه ګوري که کومه ښځه هغه ته نږدې شي هغه ځینی سترګې پټوي او خپله لاره بدلوي او یا لکه مجسمې په ځیربې حرکته دریږي. دا وه د پایلوښانو یوه لنډه پیژندنه.

زما په اند د پایلوښانو لړي د بنګ حبیب الله له وروسته ختمه شوي ده محلي خلک اوس هم د دې خلکو په کیسو ویاړي شاعرانو شعرونه پر جوړ کړي دي او هر هغه ټینګ ځوان ته چې د ښو صفتونو خاوند وي ته د پایلوښ لقب ورکوي ګر چې هغه پالوښ هم نه وي. اوس دی نوم خپل کره توب له لاسه ورکړي دی ځکه به وروستیو کې ډیر غلو، لوټمارو، قاتلانو، او لوچکانو د خپل بدو او کرغیړنو کړو وړو د پټولو په خاطر ځانونه پایلوښان بللي دي او د وخت حکمروانانو هم د امنیت په خاطر د دې نوم پسې بد تبلیغات کړي.

په دې ټولګه کې ټول اته داستانونه راغلي دي چي لومړی کیسه یې د پایلوښ بنګ حبیب الله ده چي همدا ټولګه هم په دې نوم نومول شوی ده چي دا د یوه رښتني پایلوښ کیسه ده. د کندهار د پایلوښان غیرت او ټینګوالی نه په عیارانو د خراسان او نه د کابل په کاکه ګانو او نه هم د نړی په نورو برخو کې چا لیدلې او نه هم چا اوریدلې دی او د دې ټولګې نوري کیسې لکه غرغړه هم د یو داسې توریالی نیمه سمبولکه کیسه ده چي خلکو ته تور مخې دی د یوه واقعیت د سپړلو په هکله د وطن دوستی یوه رښتینی کیسه ده، یوه لپه خاوره یوه سمبولکه کیسه ده چي د وطن مور خپلو اولادو ته چي هیواد یې هیر کړي وي د وطن د خاوري د بوی یاد ورکوی د کور هدیره او غاو پر خوارو او بې وزلو خلکو باندی د بهرنیو او کورنیو زورواکانو د ظلم دوې بیلګې دي غچ هم د زور یوه بله کیسه دی او مرور بیا د خپله بخته نه زما او ستا نه د یوه مرور کیسه ده چي ولی انسان ورته د انسان په سترګو نه ګوري او مهاجر بیا د غربت یوه سمبولکه کیسه ده، امید چي د دې تولګې کیسې مو خوښې او د قبول وړ وګرځي

لندن2004

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایلوځ بنګ حبیب الله

تکنده غرمه وه دوه کلیوال هلکان د شپیشتو پر بار خرو سپاره د مامتې ځخه کور ته رهی وه د مصری یو فری یې یو او دوېم فرد یې بل داسې کوی:

احمد اخوندزاده چې یوه ډبره وه د غره
نامي چپک لالودی چې اقرار نه کوی
فیض الله د منارې چې اوس لا بندی دی
یو امین جان بل داود جان د ناخونی دی
تور بنا د ښکا پوردروازی عجبه نامی دی
د ګوش خانی شاماد نامی په هره لاره
سردار نورزی بیا ځومره غښتلی ازلي دی
به صفت ارزی دا نیني مشهور سړی دی
دا نور ماد بیا بیشکه توریالی دی
بل کلاچه کي حسام الدین قصاب په نام دی
د کانبی کلک د ده خواجې رمضان دی
د سرپوزی عبدالاحد عجب جنګی دی
عبدالله د پیرپایمال خورا نامی دی
غوثو کاکړ د دغه ښار عجب زمری دی

....

دې نارو زه ډیر لیری بوتلم خورا لیری او بې اختیاره زما له خولې هم ووته:

احمد اخوندزاده چې یوه ډبره وه د غره
نامي چپک لالودی چې اقرار نه کوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار ورمې د شاه آغا د نغارو انګازې آن د ارغنداب تر شنو باغو رسولی چې په اوربدو به یې نازک پوستو انارو وخندل او ځینو به لا له شوق او سوزه خپل ګریوان ځیری کړ او دوه ځاځکي وینه به یې توی کړه. د باغونو تر منځ په تنګو کږو وږو لارو کې به پر بودګانو سپرو او پلو ، سپین ږیرو ، ځوانانو ، تور سرو او کوشنیانو به پښې لا چابکي کړې د ایخ ایخ ، هی هی... ږغونه، دوړې ، دربې او اوازونه به لوړ شول تا به ویل لکه چې نغاړې وایې:

...ژر کوه. ژر کوه ، هله ژر شه

چا به سپین سرې بوډۍ په خره ترلی وه. چا تلتک او نیمځی پر شا او د چا کوشنی غوټه تر ملا ، د چا ناروغ پر شا او چا د دروږ له ښکرو نیولی او د زیارت خوا ته یې کشوی. د چا پسې به په دوړو ککړ، لوڅي پښې کوشنیان روان وه په کوشنیانو به د زیارت د شنو ګونبزو په لیدو له خوشالۍ چیغی ګډې شوې او په ځغاستا ځغاستا کي به تیت او پرک شوله خو د خپلو مشرانو په نارو به چې یې ویل:

هلکو لاسونه سره ورکړی !

نو سره به یو ځای شوله او لاسونه به یې سره ونیوله.

... هلته پیر ملنګ کچکول پر سر نیولی په یوه پښه څرخېدی اوږدو غوړو څڼو یې سترګې ورپټی کړی وې او سپینه اوږده ږیره یې له چرخېدو سره باد تار تار کوله د ملنګ له خولې نه چې ږغ یې ناست وی د اللهُ اللهُ سندره په سختی سره راوتله ان د شاه مقصودي امیل د ډبرو کړیچی به سمه د موسیقی نغمه ورسره ږغوله. څلور و خواوته یې چارزانو ناستو ځوانانو کړی (حلقه) جوړه کړی وه او د اللهُ اللهُ په ویلو یې سرونه کښته پورته غورځوله ، یو نیم به لا له ډیري جذبې اوږد اوږد وغرېید او له خولې به یې ځګونه راغلل.

ګنه ګونه وه هرې خوا ته د دعاګانو درودونه ، د واویلاو نارې ، د دردونو زګیروی، د کوشنیانو ژړا وی او ځغاستی ، ددروږو ړمباړی، د بودګانو شیشنی او هنګا د نهیلیو اسویلو د اللهُ اللهُ نارو....

ټوله فضا ډکه کړی وه . شور ماشورو و. څوک ناست وه چا رنګه ټوکران پر شناختو تړل ، چا په په پټه خوله او سترګو د دعا لاسونه آسمان ته لپه کړی وه څوک پراته وه او خوب یې پوره کاوه ، څوک نغارو ته ولاړ وه او ځینو نور و بیا له زارت وروسته مېلې ته روان وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړ ها خواته د زیارت تر شا د غره په پراخه لمن کې د درختو تر سایې لاندې د اوبو د شر شرې ته نږدې سرې جوزجانې غالۍ اوارې وې چې څلورو خواوته یې د صوفي چیټ کوربچې او بالښتان پراته وه په منځ کې یې د ناوی په شان په مریو سینګار شوی غټ چلم چې خدای دې مې غاړه نه بندوی سر خانه یې پاو- نیم پاو په وار تمباکو نیول او شنه او زرغونه زومبکان یې پر ځړیده او څنګ ته یې په هیندارو سینګار شوی د تمبکو جعبه پرته وه ، د غالیو تر څنګ یو څو تنه ځوانان ناست او ولاړ وه او داسې ایسیده چې چا ته سترګې په لار دی. مېله وه هری خواته ځوانان را ټول شوی وه ، بنډارونه وه او خپلې خوړې او ترخې سره کولی کټوی باندی وې او د انارو او انګورو کوارچې هره خوا ته پرتی وې ، ځینو بیا پسو نه الویل او کبابول او د چایو توری چایجوشی او سماوارونه د اور له زوره ایشیدی،
ملک اتا والله چې چارخول یې له لیری ښکاریده له خپلو نوکرانو سره لاره څارله. د کوم یوه په لیدو لړ وارختا شو او خپلو نوکرانو ته یې وویل:
هغه دی راغله !
نوکرانو ژر خپلې لنګوټې سمی کړې او لاس په نامه هرکلی ته ودریدل،یو ځوان چې اوږده ترخیصی کمیس څخه یې د پښې بوجولکې ښې لیدل کیدې ، د اوږدې صدرۍ له پړسیدلی جیب څخه یې د نسوارو کدو چې تل یې د شا بازار د بابک نسوارو خرڅونکی له شا بټل څخه ډکاوه، له لیری ښکاریده، شپږه یې یوی خوا او سیلاوه یې بلی خواته له کمیسه لاندی تر ملا ځړیده، په یوه لاس یې د کمیس لمن د عادت له مخی مروړلې نیولې وه او بل لاس یې لکه ښه روزل شوی اولدار په زوره کښته پورته غورځاوه، د توری لنګوټی شمله یې تر بوجولکو رسیدله او خپله هم د شملې خوا ته کوږ کوږ تی تا به ویل ګواکی د شملې وزن یې سر د بخواته کوږ کړی دی او یا غواړی و ګوری چې شمله یې څنګه پر مځکه کښیږی. په داسې حال کې چې چارآشه موچنې یې په پښو ، خامکی پټو ورپسی څکیده راورسید ، له سلام او روغبړ وروسته لکه د تل په شان په دوو ګوتو کیناست. په داسې حال کې چې خپله اوږده لمن یې پر ځنګونو راکښله د سترګو له کونجو یې ناست میلمانه یو وار بیا تر سترګو تیر کړل. ددی نری، ښایسته او غنم رنګ ځوان په لیدو سره چې غټو سرو سترګو او ګڼو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریتو یې خیرې ته خاص هیبت او جذب ورکړی وو د نوکراو نو تر منځ پوښتنې او کونګوسې پیدا شوی. ملک ورو هغو ته وویل:
دا بنګ حبیب الله دی.
کپه نظر ماد چې غټی لنګوټې یې لکه سایبان پر مخ سایه کړی وه پر آس سپور له دوو پاپیانو سره راورسید ، چې د کرک کخوړه یې په لاس او خردوم یې تر ملا تړلی وو ، له آسه راکښته شو ، آس یې د ملک نوکرانو ونیوی له سلامه او روغبړ وروسته پر دوو ګوتو کیناست او لمن یې لکه نورو پر زنګونو راکش کړه.
په هم دې ډول شین کریم هم پله کش راغی د بوټو د ایستلو د ځای سره ودرید ، خاورې یې په پښو وشندلې، اسمان ته یې وکتل او په خپله خاصه لهجه یې وویل:
شین یم شین آسمانه !
دی هم له سلام او روغبړ وروسته کیناست.ګود ګوډ ،ګوډ عبدالاحد چې ډ یرو ټپو له کبله خلاص خلاص تی هم راورسید او تر سلام او روغبړ وروسته کیناست.تا به ویل دا ټوله دا یوه ټولګۍ هم صنفیان دی. پوخې صالح ماد چې د لنګوټې شمله یې ورپسې ځکېده او یو ښکلی ځوان حاضر باش ورپسې وو. تبرزین یې تر ملا تړلی وو کوږ کوږ راورسید همداسې خښته خدای رام ، احمد اخندزاده....
یو د بل پسی راورسیدل. دوه تنه نوکرانو د چلم په ډکولو اخته وه د ملک شاو خوا د ځوانانو چې هغوی هم د غښتلتوب دعوا کوله ناست وه خو نورو د هغه هلکان ګڼل ځکه ازمایل شوی نه وه د ملک د خولې وه او تل د ملک پسې وه د نورو پسې روان ځان ته غښتلی نشوای ویلای نو ځکه د هغو پر خبرو او کړو وړو د نورو خندا راتلله. په دی وخت کې دوه پخوانی نامیان غوثو او نینی فقیر چې سپنې ږیرې او لوخې پښې وه راورسیدل. غوثو د یخی کولنګ د نینی پیش قبضه تر لمن لاندی تړلې وه د مجلس یارانو چې تر اوسه چا ته نه وه دریدلی د دغه دوو غښتلو نامیانو د هر کلي لپاره ودریدل. دوی سپین ږیرو ، سیدانو او علماو ته زیات احترام درلوده دا د زمریانو په شان غښتلی نامیان چې په زرو لښتو او سلو چړو به یې د خولی آخ نه وته او نه یې تر ځان بل باتور لیده نن یو ځای را ټول شوی وه هر یو یې د وسپنی یوه کلا د ډبرو یو غر د ځنګله یو زمری اود میړانې یو پهلوان او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غیرت بې تاجه باچاهان وه.نن د میړو او نه میړو ، د ټینګو او سستو د نامیانو او بګیلانو د زمریانو او چغالانو تر منځ د سیالۍ او امتحان میدان وو . نو ځکه ټول چوپ وه او ستر ګې له کونجو یې میدان او یاران ځارل د مېلې ډیرو ځوانانو دا باتوران پېژندل نو هره شېبه یې په سا نیولی ټوګه د یوې پیښې انتظار کاوه دادو چي ځان یې نامی باله او د ملک نوکر وو ملک غوښتل دی په نورو نامیانو وپیژنی نو ډک شوی چلم ته د سکروټې دراوړلو لپاره له ځایه پورته شو ، ناستو کسانو دی ځاری چي دی بیا څه کوی؟
د ادو هم لکه دا نور کوړ کوړ له اوږدې شملې سره د اور خواته ورغی او هلته یې د اتشګیر پر ځای په ګوتو سره سکروټه واخېستله د نامیانوو مجلس و مستی ځینی کېده او وینه یې په جوش راغلی وه په داسې حال کي چي سکروټه یې په لاس کي لکه بوجلې چي ښکېلی ښورولـه ، او په غروره یې خندل کوړ کوړ د چلم خواته خرامان خرامان روان شو د ملک خوله نه ټولیده او نور نوکرانو یې له خوشالۍ په کالو کي نه ځایده او نه پوهېده څه وکړی؟؟ !
څه چل وشو چي سکروټه یې له لاسه ولویده لاس یې وسو؟ که تر تاثیر لاندی راغی؟ یا نظر شو؟ یا یې هم پام نه وو؟ خو دا کار په داسې یو محفل کي د زغم وړ نه وو تر اوسه ټول چوپ وه یو هم نه پوهیده چي له کومه ځایه یې پیل کړی. غیبت دوی نه کوی دا یې د کم اصلو خلکو کار باله او د ځان صفت یې د نامردانو کار ګڼه دوی مرګ قبلوی خو دغه القاب یې نه ، د بنډار یارانو لکه چي برق چي نیولی وی ، یوه جټکه وخوړه ! لکه له خوبه چي کښېنستلی وی وارختا شول لاس او پښه شول، چورت یې واهه چي دا څنګه بې عزتی یې وشوه؟؟؟
دادو لا پوه شوی نه وو چي ملک یې له خاورو خاکه کړی وو. نو په چټکی د لوېدلی سکروټې خواته کوړ شو خو افسوس د نامیانو میدان یو وار وو لکه ننۍ لوبې بل چانس یې نه لره کټو په یو وار ماتیده او ماته شوه، کېپه نظر ماد چي نږدی ورته ناست وو هغه یې په چپلاخه ووهه وار یې له مخه کړ لوېدلې سکروټه یې په خپلو شونډو پورته کړه او په خپله پښه یې کیښودله. د ملک غړی وتښتیدل پر تندی یې د د خولو سیلاب رامات شو او لکه هغه پهلوان چي د حریف په یوه لینګته یې شا مځکې ته رسیدلی وی مات شوی وو ځکه د زمریانو په محفل کي چغالانو ته ځای ورکول د زمریانو سپکاوی وو د غښتلتوب نوم ته دوکه وه او نامیانو ته ښکنځل وه. چي دا بیا د تحمل وړ نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ په بریتو کي وخندل دا درېیم وار وو چي بنګ په بریتو کي خندل :لومړی ځل درې میاشتی مخکی چي محمد اکبر کومندان تبدیل شو او نوی د امنیی کومندان راغی بنګ همداسي خندلی وه

«... د امنیی زاړه کومندان د تسلیمی په وخت کي نوی کومندان ته داسې ویلی وه: ما منطقه د غلو او لوچګانو نه پاکه کړی ده نور هر څه چي کوې خو په څو نامیانو غیرتمندو به غرض نه لری بیا یې نوی کومندان د دې نامیانو د لیدو لپاره د هرات بازار خواته بوتی هلته د یو سماوار مخی ته یو کرک ځړېدی د امنیی کومندان کرک ته ګوته ونیوله او ویې پوښتل:

- دا کرک د چا دی ؟

هیڅچا ځواب ورنه کړ .کومندان بیا رږغ کړ:

دا کرک د چا دی؟

د سماوار له پایه یوه تن په بې پروایي سره ناری کړه:

دا زما ده زیاته !

کومندان په لوړ رږغ وویل:

- خبر نه یې چي کرکان بند دی ؟ !

- صایب زه یې پاس لرم زیاته !

- څنکه یې پاس لری؟

د سماوار له پایه یوه سیلاوه راوغوځوله شوه ورسره رږغ سو:

- دغه دی پاس یې زیاته !

زاړه کومندان نوی کومندان ته وویل:

یو یې دا دی: مهتاب الدین آغا نومیږی !

بیا د سالو خان چمن خوا ته ولاړل هلته یو ځوان د چرسو په څکولو اخته وو .

کومندان هغه ته ورنژدی شو او ورو یی ورته وویل:

-خبر نه یې چي حکومت چرس بند کړی دی ؟

- خبر یم زیاته مو ستره په دی پای کي « دا یې تکیه کلام وو»

- نو ولی چرس څکوی ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کله صایب دا فقیری بوټی دی موستړه په دی پای کي.
کومندان اولدار ته رغ کړل:
هلکه هغه کومندانی ته بوځه!
په کومنداني کي يې هغه په يوه زاړه ميز پريستی او شپږ سوه لښتی يې پر ملا او پښو وواهه خو د ځوان له خولې اخ هم ونه وت.
اولدار ستړی شو، د نوی کومندان وار شو،نوی کومندان هم په ډيرو وهلو ستړی شو او حيران پاته شو چي دا څنګه انسان دی؟!
په هم دی چرتونو کي پر څوکۍ کيناست او د چايو پياله يې خولې ته پورته کړه. ځوان سر راپورته کړ او نوی کومندان ته يې وويل:
- کومندان صايب نور څوک نه شته چي ملا راوګروی؟
نوی کومندان ورو زاړه کومندان ته وويل:
يو يې دا دی بنګ، پايلوچ بنګ حبيب الله!
نوی کومندان مخ د بنګ خواته کړ او ويې ويل:
ځه زمريه! زما په کومنداني کي هر څه چي کوې کوه يې ازاد يې!
بنګ له زاړه ميز څخه پورته شو لمن يې کښته کړه سيلاوه يې تر ملا وتړله پټو يې د تل په شان له يوه کنجه راکش او ايله څوکه يې تر اوږې ورسوله او په داسي حال کي چي پټو يې ورپسی ځکېده او شمله يې مځکې ته رسيد له کوړ کوږ روان شو. د تلو په وخت کي يې زاړه ميز ته يو وار بيا وکتل سر يې وښوراوه او په بريتو کي يې وخندل لکه اوس»

.....د کباب بوی د ناستو خلکو سږمې وتخنولې، خو کپه نظر ماد او غوثو په خبرو اخته وه له پښې يې د کباب بوی پورته کيده او جز جز ځاځکی ځاځکی يوه يوه اوښکه ترې څڅيده څوک دی چي سکروټه د نظرماد له پښې ليری کړی؟او څوک دا جورت لری چي ورته ووايي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر سکروټې لاندې یوه تناکه پیدا شوه د تناکې سترګه کرار کرار لویده تا به ویل غواړی دا ټول شوی نامیان یو ځای وګوری خو د لیدو تاب یې رانه وړ او وچوله او سکروټه یې لیرې وغورځوله.

له شاو خوا څخه د میلې د خلکو او نیمچه ځوانانو چې په درختو کې ناست او لیری ولاړ وه د دوی سیل یې کاوه بې اختیاره نارې پورته شوی:

د مور شیدی دی شه !

دا نارې ټولو واوریدی او خوند یې ورکړ خو په ملک یې خولې را ماتی کړې.

د احمد اخند زاده تنده په دې کار هم ماته نه شوه ولاړ شو له جیب څخه یې د نسوارو کڅوړ راویستی، یوه خوله نسوار یې خولې ته واچوله د سماوار خواته ولاړ، کمیس یې وایست ، او جوش سماوار یې چې همدا اسې خوټیده پورته کړ او په خپله راسته ورږه یې خالی کړ د بدن وښتان او پوستکی یې له اوبو سره توی شول او دود یې له بدنه پورته شو .بیرته یې کمیس واغوست ، د نسوار یې تواو ښله دی چې څه وو ایې پر خپل ځای کیناست.

-دا د نامی زوی ښیا ګوره !

د مور شیدی !

واه واه نامی !

نارې او چیغې ښیا اسمان ته پورته شوی، عجبه فضا وه، ټوله چوپ وه، د چا چا سترګې له تعجبه راوتلی وې، ځوک ځوک هښ پښ پاتی وه ،چا لا ګوته په خوله کې نیولی وه، د چا چا زړونه په یخ شول ،د چاچا ښیا زړونه وچول.

لکه چې د بنګ تنده په دې هم ماته او زړه یې یخ نه شو. د ملک د تندی د خولو او د دادو چغال چې چم یې د زمریانو کاوه خو خر بې غیرته وو او ځان یې پایلوچ باله او د پایلوچانو نوم ته یو داغ وو، په لیدو یې زړه نور هم جوش وکړ او ولاړ شو.

ټول حیران ول چې دی ښیا څه کوی ؟

بنګ ولاړ سو خپل اوږد کمیس یې ویستلو ، د تاوتاو شوی د یو تان پر توک یې چې د پرتوګانښ پر ځای یې واګی وراچولی وې او سر بیره یې په نازک زنځیر هم تړلی وو مالوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو په ټول بدن کي يې جوړ ځای نه لیدل کیده خو د نس د پرهار کوکونو یې چي لا تازه وه فکر شو:

«...د کاکو غلام فاروق په باغ کي د یارانو بنډار وو چي هر کال به دا بنډار د بنګ لخوا جوړیده او د پایلوچانو تر منځ به د غښتلتوب آزاده سیالۍ کیده ،دوه دوه اخته وه د سیالۍ کوم کوم ریفری او حکم نه درلود . دوی په په خپله فیصله کوله کوم یو چي به نوریې د لوبې د دوام توان نه درلود.

د سلا م دی تا ته باداره !

په ویلو به تسلیم شو.

هلته دوه په پټوانو کي سرونه پټ کړی وه او یو بل به یې د بوزی په ښکر او نیره سره وهله. تر هغو به دا لوبه کېده چي یو به بیتابه شو او سر به یې لوځ کړ نو بیا به د هغه بل تابع ګڼل کېدی، دلته بیا دوه دوه نورو کمیسونه ایستلی وه او جوش کړی هګۍ یې په بغلو کی نیولی وې د هر یوه څخه به چي هګۍ ولویده نو و هغه بل ته تسلیم شو. د دوو نورو بیا ډبرې غور ځولې او سرونه یې ورته نیولی وه هر یو چي به سر بچ کړ نو لوبه به یې بایله او هغه بل ته به د سلام دی تا ته باداره په ویلو به تسلیم شو. دوو نورو به بیا د تبۍ لاندی اوربل کړی وو او لوخی پښې به پری ولاړ وه .

بنګ، تور قادر او شوړ غلام رسول پر چلم بنډار کوی. د تور قادر سترګې پر یو هلک چي پر خره سپور وو او ځان یې پورته پورته کاوه، غوښتل یې چي له ونې څخه زردالو وشکوی له خولې ووتل:

واه واه نانیه ځان وشلوه !

په بنګ دا خبره بده ولګېده، نو یې مخ قادر ته وروا ړاوه او ویې ویل:

دا دی بده خبره وکړه موړ. هم کشران لرو زیاته موستره په دی پای کي !

خبرو تاو واخېست.

بنګ ورته وویل:

-زما هغه ورځ نه هیریږی چي زما د کریم سره جنګ و او ته د سیلاوې سره زما مرستې ته راورسېدې زیاته موستره...

(c) ketabton.com: The Digital Library

قادر ورته وویل:

- زما هم انډوال یې کنه نو درسره کتلی به مې وای.

ددې لپاره چې غوسه یې سړه شي. دواړو سرونه په پټوانو کې پټ کړل او یو بل یې دومره په نیره او جوالدوز سره ووهله چې پټوان یې په وینو تک سره شول

(د کریم او بنګ د کرک پر سر شخړه شوې وه بنګ د کرک شوقي و ، کرک یې جنګ ته تیار کړی و ټوله ورځ یې هغه په لاس کې کښته پورته هاخوا دېخوا کوی چې جنګ ته تیار سی، د جنګ نه یوه ورځ مخکې یې هغه ته تر سهاره بېدار خوابې ورکړه او سهار د لمانځه وخت یې دوه ساعته خوب ته ایله کړ او بیا یې وږی ترې او له خوبه ګیچ او سر بداله د جنګ میدان ته یووړ او د کریم له کرک سره یې جوړه کړ.

میدان د کرک بازانو خورا ګردی شوی وو له هری خوا نارې پورته کېدې:

- ایله یې که !

-لاسه مه وروړه !

- دېخوا ته یې که !

-مابین ته یې که !

- بنګ یې وهی !

-کریم یې وهی !

- کریم یې وهی !

.شاباش په سترګه یې واهه !

. له سر یې ټینګ ونیسه د نامی زو !

د شرط تړونکو بیا نارې وې:

-څلور په یوه !

-درې په درې !

....

د بنګ کرک چې د بې خوبیه ګیچ و ، یوه موښکه یې د کریم د کرک په سترګه ولګېده او چې دویمه مښوکه یې غورځوله د کریم کرک په تښتېدو شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم د خپل بګېل کرک سر په دوو ګوتو له تنې جلا کړ او خالی کخوړه یې پر مځکه وویشتله. بنګ ته یې بد بد وکتل او پر مځکه یې تو کړل بنګ ورسره کله کله شو او کرار یې ورته وویل:

- ماښام به د غړندوکي بابا زیارت کي سره ګورو !

پاته مو ستړه په دې پای کي

کریم ورته وویل:

- سمه ده زیاته بزاتره !

ماښام چي بنګ د غړندوکي با با زیارت ته ورغی د کریم تر شا څو اندیوالان ولاړ وه، خو تور قادر هغوی لېدلی وه نو سیلاوه په لاس د بنګ مرستې ته راورسید ، د کریم اندیوالان تر شا شول.

بنګ ږغ وکړ:

- وار کوه زیاته مو ستړه...

کریم ورته وویل:

وار ستا دی زیاته بزاتره !

بنګ په غوسه ورته وویل:

- پوهیږی زیاته مو ستړه په دی پای کي !

- زه چغال نه یم چي اول وار وکم خرنا ځوانه وار کوه !

کریم په خپله شپړه د بنګ نس ورخیری کی، د بنګ کولمی لاندی توی شوی بنګ خپله سیلاوه د کریم په سینه کي ورښخه کړه، او هغه د اخ په ویلو پر مځکه ولوید. بنګ خپلي کولمې بیرته په نس ننه ایستلې ، ملا یې ټینګه وتړله او کور ته د قادر په مرسته ولاړ بنګ له چورته راووت»

بنګ پر مخی پریوت او د ملک نوکرانو ته یې چي چرس یې پخول وویل:

-راشی زما پر شا چرس پاخه کی !

د بنګ پر شا بلکه جوړه شوه او د چرسو پخول پیل شول ،هر وار به سیر- دو سیره تلی تاوېده تر هغه چي چرس وچیدل د بنګ پر شا اور بل وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلکانو ، ځوانانو او نورو چي دوی یې لېدل او ښارل په رډو رډو سترګو یو بل ته کتله، یو وار بیا :

- د مور شیدی بنګه !

- نامی د نامیانو یې !

- د هغه مور...... چي تا نه منی !

زوږ او شور پورته شو او هغه وخت اوج ته ورسید ، چي چرس پاخه شول او بنګ وداریدی خپله لمن یې ایله کړه او خپل پر ځای کیناست داسې ارام کیناست تا به ویل چي هیڅ نه دی شوی.ملک او نوکرانو یې ډېر کوښښ شوی وه .په دې وخت کی چلم سر شو خو دا بل ډول چلم و ، یو کش یې ښه ځوانان له پښو غورځوله او همدا علت و چي د ملک نوکرانو یوه یوه ځان ایسته او څوک چي پاتی وه هغوی مازی خوله پر ایښوله، او کوم یوه به چي دود کش کی، بیا به په ټوخه ټوخه شوه دا ټوخی به د موسیقی ښه ونیوله،

یو ساعت کي یوه سر خانه پوچه نه شوه نو استاد عبدالرزاق خیاط ته دی وضعی چندان خوند ورنه کړ، چلم ته ورولاړ شو د چلم سر خانه یې تازه کړه او په چپه سږمه یې له چلم د زړه نه د اخلاصه قورونه ویستل، دې قورونو مېلمنو ته څه ان چلم ته یې لا خوند ورکړ او سر خانه یې په همدا یو وار پوچه کړه.

بیا د هری لوری:

- د واه واه استاذه !

- د مور شیدی.... !

ږغونه پورته شول.

ملک چي نفرو یې خانه ور خامه کړی وه یو ناست ځوان ته اشاره وکړه، ځوان له نسوارو د ډبلی نه یو وچ شوی لړم راویست او پر چلم یې د چرسو پر ځای کیښود .بنګ چي تر اوسه یې دوې سرخانې په یوازې سر پوچې کړی وې، دی کار چندان خوند ورنه کړ، بد پرې ولګید ، نو وار یې در مخه کړ چلم ته ورغی او په دو کشه یې سر خانه پوچه کړه ،ځکه هغه په ځان کي دا تاب لېده او نه یې غوښتل نور نامیان شرمنده یا لېونی کړی.

هوا او فضا مېله ځی ته بل شکل ورکړی وو هرېخوا ته دوه- درې پراته وه. ټوخه ،ټوخه....

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دی وخت کي د رابلل شوی سندر غاړی ږغ پورته شو:

غښتلی خللک په هر چا باندی ډير ګران دی
دا ټوله ښکه په خپل حال کي شنه زمريان دی
د خاکريز شاه آغا ننګومه
د ده در و درګا ننګومه
په مزار کي يې نغارې دی
په دربار کي شنی منارې دی
سلطان عطا بابا د پيرانو خلېفه دی
مزار د شا غندهان بابا عجبه ښايسته دی
پر څوکه پروت دی تختی شا مبارک
لوړ سيد اوليا ننګومه
د خاکريز شا آغا ننکومه
بګت بابا ملازلی دی
بل شنغزی او ازرجی دی
قريش هم هغه شين کوځی دی
خوجک بابا او ملا دوران ننګومه
لوړ سيد اوليا ننګومه
د خاکريز شا آغا ننګومه
بابا ولی صاحب خوشال دی
دده نه چي تير شی پيرپايمال دی
بل نازولی د رب سيد اسلم دپنجوايې دی
فريح الدين اخوندزاده قطب زمان ننګومه
موی مبارک او خرقه د خير الانام ننګومه
لوړ اوليا ننګومه
د خاکريز شا آغا ننګومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

......

په دی وخت کي یو تن راغی د بنگ په غوږ کي وبونګېده. بنگ پټو له یوه کونجه ونیوی ولاړ شو او ویي ویل:
یارانو د خدای په امان زیاته... مو ستړه په دی پای کي !
او کوږ کوږ رهی شو.
بنگ ته د کومندانی لخوا د هدیرو د ناجوګانو د ساتنې دنده ورکړ شوی وه خو مازیګری بنډارونه هلته کېده نو ځکه غنی خان نایب الحکومه دی غوښتی وو. غنی خان نایب الحکومه د مشرانو او نورو لوړ رتبه مامورینو سره ناست وو . بنگ کوږ کوږ چي په یو لاس کي یې له عادت له مخی د کمیس لمن ګونځې ګونځې نیولی وه بل لاس یې لکه اولدار ښوروی پله کش د مجلس کوټې ته ورننوت ،اوهلته یې له یوه تن نه یې چی دروازی ته نژدی ناست وو وپوښتل:
-دا نایب صایب بیا کوم یو دی ؟
هغه نایب الحکومه ته ګوته ونیوله. بنگ د نایب الحکومه مخی ته ودرید او ویې ویل:
زه تا راغوښتی یم زیاته مو ستړ په دی پای کي !
نایب الحکومه چي یوازی په دی پوه شو چي تا راغوښتی یم، نو نایب الحکومه د امنیی کومندان ته وکتل:
د امنیی کومندان ولاړ شو او ویې ویل:
صایب دا بنگ حبیب الله دی بنگ حبیب الله.
غنی خان بنگ سر تر پایه تر نظر تیر کړ او ویې ویل:
ما په اسمان غوښتی او ته خدا پر مځکه په لاس راکړی، ټول ستا نه شکایت کوی.
بنگ ورته وویل:
-خبر یاست ټول مشران اعلیحضرت ته ستا نه په شکایت تللی دی
د نایب الحکومه رنګ لږ ژیر شو او ویې ویل:
-دا درواغ دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګ ورته وویل:
دا ستا هغې هم درواغ دی !
غنی خان امر وکړ:
-لښتې راوړی !
بنګ هم بېله دې چې څه ووایي
خپل پټو یې اوار کړ سدری یې ویستله او پوړ مخی پریوت.
نایب الحکومه ورته وویل:
-اقلاً پوښتنه خو وکړه چې ولی دی واهم !
بنګ وویل:
-زه د وهلو وروسته بیا پوښتنه کوم....په دی پای کې !
نایب الحکومه ته د ده حاضر جوابی خورا خوند ورکړ ودرید او بنګ یې پر شا وټکوی او د مجلس خلکو ته یې وویل:
-کنداریان واقعاً باتوران دی !
بنګ د کور خوا ته رهی وو په جاده کې د ماله جات او ښکارپور بازار د ځوانانو تر منځ د ډرونه خط لوبه روانه وه په دې شرط چې هر چا که یو وړه بایللی ډله به یې پر چیچو غاړو تر چار سو پوری وړی
لوبه ډیره توده او ضدی شوی وه دواړو خوا او پټوان تاو کړی وه چا لا په پټو وانو کې ډبرې اچولی وې او یو نیم لا زنځیران په لاس کې نیولی وه هر یو به چې رامخکی شو په یوه وار به یې په سترګو توره شپه شوه او د اخ، وای په ویلو به بیرته دایری ته ننوتل.
هیڅ یو مخی ته نشوای ورتلای ټول هک پک او حیران پاته وه چې څه وکړی په دی وخت کې د یوه سترګې پر بنګ ولګېدی ورغی او هغه یې میدان ته راوستی د هلکانو زاریو اړیست چې میدان ته ننوځی.
بنګ پښه پر خط کېښودله او په بله پښه یې د حریفانو پښې تعقیبولی د زنځیرونو او پټوانو وارونه یو د بل پسې کېدله، خو بنګ ښور هم نه خوړی تا به ویل دا وارونه پر ده نه د پروړو پر ګونې، مښلی پر حریفانو له ډیری وارختایی خولې راماتی وې. یو ځوان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځیرونه یې په لاس او پر ځان ډاډه وو لړ.ورنږدی شو سوچ یې کاوه چې په یوار به یې تر شا کړی لړ.مخی ته ورغی بنګ چې هغه تر سترګو لاندی څاری په یوه ټوپ سره یې پښه ورورسوله او میدان یې وګاټه.
شور ماشور جوړ شو هلکانو له ډیری خوشالی خپل پټوان پورته پورته غورځوله وړونکی ډله د حریفانو په چیچو غاړو کښیناستله او د شا بازار خواته رهی شول یو تن چې د د حریف پر چیچو غاړه سپور وو د خپل حریف سترګی پوټی کړی او بل د لاس ګوتی ورته ونیولی او و به یې پوښتل:
-ارغونچکی بر غونچکی یو تار دوه یې غونچکی سلا په سلا اور بګو چند؟
هغه به له ځانه ځواب ورکړ:
-سه
یو وار په ټولو په یوه ږغ ناري کړه:
غلط بګو چهار!
د کورس به شان به دا آرغونچکی بګو چند.... د نارو او شور سره تکرار بدل و خرقی شریفی مخی ته د تیرېدو سره بنګ مخ و خرقی شریفی خواته کړ او یو عسکری سلام یې وکی. چار سو ته لا نه ورسیدلی چی یو نیمچه ځوان د توپنچی دوه تکه وکړه.
دا لومړی وار وو چې په عادی خلکو کي توپنچه پیدا شوه هلک توپنچه په ګنډه ووهله د چارسو په پوشلی بازار ننوت.
۱-شپړه: غټه او پلنه ګردی د موچیانو برنده ده چې د لرګو لاستی لری.
۲-خردوم: د سرپو غټی(ګلوله) چې د څرمنی لاستی لری.
۳-د یخی کولنګ: کوشنی کولنګ دی د یخي ماتولو لپاره.
۴-د بزی ښکر:د بزی وچ ښکر دی چې تیز او نری شوی وی او منځ یې د سرپو ډک شوی وی.
۵-سیر: د کابل یو خوردیا (۱۱۰ ګرامه) کیږی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرغړه

پر خره سپورچارچي چي سپین خیرن کالي یې اغوستي او په خرېیل شوی ککرۍ یې دوه تاره د خاصې لنګوټه تړلې وه ، نغاره ډنګوله
د کوشنیانو شورماشو کې ، د شا باراز خواته روان وو . د نغارې د یوې لارې وروسته به یې له خره نه ځان لږ پورته کی په ناست ږغ یې لکه هغه سندرغاړی چي ټوله شپه یې غزلي ویلی وی ویل:
-خبر اوسی ! خبر اوسی !
د راز او باز نه یې داسې ښکارېده چي ملا یې کړوپه وي ، د غاړې رګونه به یې د جار په وخت کې وپړسېدل داسې مالومېدل چي په زوره یې له ستوني را باسي یا څوک یې خپه کوی.
بیا به یې یوه لاره نغاره وډنګوله، له خره نه به لږ پورته شو او نارې به یې کړل:
- خبر اوسی ! خبر اوسی !
د پرنګیانو جاسوس...
د کوشنیانو له شورماشور نه جار ښه نه اورېده کېده نو ځینو به یو له بله پوښتل:
-څه خبره ده؟
او څوک څوک به لا د دې ډلې پسې شول چي په خپل غوږ یې واوری چي خبره څه ده. او بیا به د چارسو خواته رهی شول.خلک جوپه جوپه د چارسو خواته رهی وه هلته یو دار جوړ شوی وو د دار لاندی یو ځوان چي تر اوسه یې ږیره نه وه خرېیلې او بریتونه یې نوی خت وهلی وه پښې او لاسونه یې ولچک او زولانه وه پر لمانځه ولاړ وو .کله چي له لمانځه فارغ شو په پټه خوله یې خاوره مچ کړه او د دار خوا ته ولاړ د دار پړی یې خپلی غاړی ته واچوی او چورت کي لاهو شو:
«...تورجان د پرنګیانو کونسولی ته غوښتل شوی وو به سوچونو او اندېښنو کې ډوب وو چي پیره دار کوټې ته را وګرځېد او تور جان ته یې اشاره وکړه چي د ده پسې ورشی

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورجان چي د څوکۍ ناستي سترګي کړی وو په یو او بل اړخ کېدی. د یوې اوږدې اړمۍ وروسته یې خپل دواړه لاسونه او اوږې پورته کړې او د پیره دار پسې رهی شو او بلی کوټې ته ننوت. هلته یو ډنګر، جګ سړی چي په خپله ژیړه ږیره کي یې ګوتې وهلې او شنې شنې سترګې یې لکه کوکۍ بربښیدې د میز شاته ناست او سترګې یې نېغې وره ته نیولې وې د تور جان په لېدو له ځایه جګ شو او ښه راغلاست یې ورته وو ایه.

تور جان نه پوهېده د څه لپاره غوښتل شوی دی لږ شانته وارختا غوندی وو او رېږدېدی.

څلوری خواوی یې ژر ژر په ځیر ځیر سره له نظره تیری کړې.

پر میز باندی یوه خړه شپوخولۍ، څو قلمونه، یوه زنګ لرونکی ساعت، مشوانۍ، څو کتابونه او پاڼې یو بیرغ، یوه ګردۍ نخشه او څه اوڅکې(کشمیش) په یوه قاب کې پراته وه.

د میز لاندی یوه ټوټه غالۍ اواره وه. یوه الماری او څو همداوله څوکۍ ګرد چارپیره ایښودل شوی وې. ،پر دیوال باندي د یوې ښځې انځور ځوړند وو.

ناست سړي چي په پښتو یې خبرې کولای شوې خپل پېپ ولګاوه. او دود یې پوکړ، تشه پیاله یې د هغه چاینکې نه چي د میز لاندی پراته وه او نه ښکارېده ډکه کړه او د تور جان مخی ته یې کېښودله ،بیا یې تور جان ته وکتل او موسکی شو. د الماری خواته ولاړ ، څو کاغذونه او د لوټو یوه بنچه یې په داسې حال کې چي په لاسو کې یې مروړلې د تور جان مخي ته کېښودل او به بند بند ږغ یې لکه کوشنی چي نوی په خبرو راغلی وی وویل:

د بابا تنخواه دی !

تورجان چي تر اوسه پورته کتل د دې خبروپه اورېدو یې سر کښته شو ژامې یې وربږدېدلې په مغزو کي یې زوروره غوغا جوړه شوه شاوخوا یې په وارختایي سره وکتل ، رنګ یې تک ژېړ واوښت ، سترګې یې له کوګله راووتی ،د بدن وېښتان یې ودرېدل ، د خولو سیلاب پر رامات شو.

ستونۍ یې وچ وچ کېدی غوښتل یې د چایو پیاله پورته کړی او یو غړوپ ترې وکړی، سترګې یې پورته کړې د دیوال ځوړند انځور چې لکه د کونسول سترګې شنی وې وکتل د انځور نه یې سترګې وشرمېدی لاس یې د پیالې نه ببرته کړ او همداسې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوچونو کې ډوب شو او فکر یې کاوه خوب وینی خو د جګ سړی خبرویې د سوچونو مزی وشلولې چې یې ویل:

-پلار دی مامکو یادوم، ډیر مسلمان، په هیواد مین او نیک سړی وو ، خدای دی هغه وبښی ! ښه تاویزونه یې ورکول.

او په لږ جدی توګه یې زیاته کړه:

- ما خپل زوی مایکل لپاره د نظر تاویز ځینی اخېستی وو.... !

د پرنګي د ښه مسلمان، هیواد دوست او نیک سړی ملنډو ، ستغی سپوری او سپک ، ښکنځل ورته ښکاره شول ، داسې یې ننګرل چې ځوړند انځور پرې خاندی د بهر نه یې هم د خندا ږغونه اورېدل.

فکر یې کاوه ټول کلی او دښار خلک پر خاندی، سور او سپین کېده د خندا او پېغور ږغونه یې په غوږو کې انګازې کولې نو په دواړو غوږو یې لاسونه ټینګ ونیول لکه لېونی له ځایه وغورځېدی غوښتل یې دا جګ سړی خپه کړی...

جګ سړی چې ډاډه ابسیده د یو زوړ کتاب څو پاڼې یې هاخوا دې خوا کړی او د تور جان مخی ته یې کېښود او په ټیټ ږغ یې وویل:

-دا دی د پلار ګوته او دا یې هم لاسلیک !

بیا لږ موسکی شو او ویې ویل:

- د هغه تنخوا سل روپی وه ستا هغی پنځه سوه ده !

د تور جان بدن د لاسلیک په لېدو سره سوست او بند بند یې درد واخېست د زړه درزایې زیاته او سترګې یې تنګې شوې. تور جان سوچ کاوه چې سره سره سبخونه یې اندامونه سوځی ، دډیری غوسې یې شونډې په غاښو چېچلې غوږونه یې ډپ وه، څه یې نه اورېده په خولو کې لوند خېښت وو سا یې لنډه لنډه کېده مغزو یې چیغې وهلې

زما پلار د پرنګیانو تنخواه اخېستله؟ !؟؟

نه ،نه هغه نه اخېستله !

په داسې حال کې چې لونګۍ یې په غاړه کې لوېدلې وه لکه د سلو کالو ناروغ له کونسولی نه ووت او د غره خواته یې مخه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو کټ کټ خندا او یې په غوږونو کې انګازې کولې، هغو یو بل ته ښودی:
هغه دی هغه دی د مامکو زوی هغه دی... ودرید ، ښه پام یې وکړ خو د خلکو خولې پوټې
وې هر یو په خپل کار او بار اخته وو.مغرور تورجان هغه تور جان نه وو لکه جوار ګر چې
ټوله شته یې بایللي وي سترې ستو مانه مالومېدی.را وګرځېد او د ښار خوا ته رهی
شو خو په مغزو کی یې انګازې وې:زما پلار د انګریزانو تنخواه اخېستله؟.د پلار خبرې،
لمونځونه. تاویزونه او حجونه ????؟ شیطان رنګارنګ چورتونه په زړه کي ور ګرځول(
...راځه ته یې هم واخله ! پلار دی دا کار کوی چي تر ما په زر واری متقی وو...) نه. نه دا کار
نه کوم !
لکه سودا یې له ځان سره بونګېدی، سترګې یې د اوښکو له زوره نمجنی او تکی سری
شوی وې په ښار کي د بخوا هاخوا لکه لېونی ګرځېدی را ګرځېدی مځکې ارام نه ورکاوه..
د کور او دوستانو نه یې ناټ مات شوی وو نه پوهېده څه وکړی؟
د کوره وتښتی؟
ځان مړ کړی؟....؟
ناڅاپه یې سترګې پر حاجی بابا ولګېدلې، حاجی بابا یې د پلار اندېوال و هغه ډېر جهان
دیده او نیک سړی و ، دوه واری په پښو حج ته تللی وو په برو باراز کې یې پر یوه لرګینه
تخت چینی لوښی پلورل تورجان یو اند ودرید ،یوه خوله نسوار یې خولې ته واچوله
اعصاب یې ارام او ځان یې کنترول کی. بیا نو د حاجی بابا خوا ته کرار کرار رهی شو له
سلام وروسته یې د حاجی بابا لاسونه مچ کړه او په اسکېرلی ږغ یې په داسې حال کې چي
ترمی ترمی اوښکې یې له سترګو بهېدې وویل:
- حاجی بابا سلا راکه !
ژړا نه پرېښود چي څه وواییښه ډیریې وژړل د اوښکو به تویېدو یې د اوږو بار سپک شو ،
نو بیا یې ټوله کیسه و حاجی بابا ته وکړه: حاجی بابا هم لکه لېونی غوندی شو له ځایه
جګ شو:
- دا دروا غ دی !
- نه،نه دا دروا غ دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

چغې یې وهلې.
د شاوخوا خلکو په وارختایي حاجی بابا ته وکتل حاجی بابا ژر لکه چي یو شی یې به یاد شوی وی بېرته پرخپل ځای کیناست. سر یې په زنګنو کېښود او په سوچونو کي ډوب شو لږ شېبه وروسته یې سر را پورته کړ او تور جان ته یې وویل:
- ستا د پلار هر څه ما ته مالوم دی خو !
- خو څه !
خو یوه ورځ زه، ستا پلار دی خدای وبښی د بادامو په سرای کي ولاړ وو چي غلام ماد کاکو راغی او ویل یې چي د پرنګیانو کونسولی هغه خلکو ته چي په ډکه کاسه یې خوړلی وی او د سرلوړی ژوند یې تیر کړی وی، د سقاو په اړو دوړ کي یې خپل شته له لاسه ورکړی وی او چا ته لاس نه شوی غځولای څه پیسی بېله کومی مدعا هره میاشت لکه تنخواه ورکوی. ما ورسره ونه منله خو مامک ویل:
- دا مفتی پیسې دی موږ اوس ازاد ی اخیستی ده
دا وو هغه مکر چي زه اوس پرې پوه شوم تور جان چي د حاجی بابا خبرو ته غوږ نیولی وو و پوښتل: دا نو څنګه؟
- زویه ! هغو رښتیا دا پیسې بېله مدعا ورکولې او د پیسو د تسلیمی لپاره یې لاسلیک او د ګوتې نښان غوښت زموږ سپین ږیری چي محتاج وو کار یې نه را نه اخېست چي موږ مړه شو بیا مو اولادونه راغواړی او هغو ته وایي راشی د پلار تنخواه مو واخلی. اولادنه یې چي د خپل دینداره پلار لاسلیک او د ګوتې نښانووینی بیا ځان ترې قربا نوی...
د تور جان په شونډو کې خندا را پیدا شوه د تندی ماتي شوی خولې یې د لونګۍ په شمله پاکي کړې او په داسې حال کي چي اوږې یې پورته غورځولې ورو وویل:- زه تلم د پلار قبر می ورانوی او یا مي د هغه تنخواه اخېستله او ښه شو چې پوه شوم
حاجی بابا وویل: تورجانه زویه ! اوس چې د دې کیسې په راز پوه شوی نو چاره یې ستا په لاس ده د تور جان وینه واېشید له په هډوکو کي یې قوت ننوت ، ځان یې دروند حس کړ د ښه دینپالی او هیواد مینی کورنی غړی وو او تللی غرور یې بیرته راستون شو. له ځایه ولاړ شو او سیده د کونسولی خواته ولاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ګړی وروسته په داسې حال کې چې شخه لونګۍ یې ترلې وه د کونسول له کوټې نه راووت او په لوړ ږغ یې ویل:
-سر دې چټ سر دې لیلام شه پرنګیه !
لاس دې تر لنډنه خلاص !
د شپې بیا کومندانې ،اولداران او ولچک زولانې او دار.
... دا ټوله داسې ژر پېښ شول چې پوه لا نه شو
د کازي خبرو دې له دې سوچونو راویستی
د کازي په لاس ښورولو سره تور جان دار ته پورته شو او د سا په غرغړ کې یې کینه پښه یوه جټکه وخوړله او موچنه یې لس- دولس ګزه هاخوا ولوېدله.
را ټول شوي خلک په پټه خوله خپلو کارونو ته رهي شول خو ځېنو نارې باندې ټوکړې او ځېنو بیا په بدو رد ویلو خپله هیوادپالنه څرګندوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه لپه خاوره

بوډۍ چي مخ يې لمر او دوړو توربخن کړی وو په کړوپه ملا او رېږدېدلو پښو د کوچنوټي اوميد سره په وچه دښته کي پر مخې روانه وه سا يې لنډه لنډه کېده داسې ښکارېده چي د پلو کوشنۍ غوټې ستومانه کړی وي، خو دې په ستومانتيا فکر نه کاوه يوازې يې د لارې په لنډولو باندې سوچ کاوه، هغې د خپلې نږور سره ژمنه کړې وه چي سبا ته به بيرته راځي ځکه دا يې د کور مشره او نارينه وه.

وار وار به د کوچنوټي اوميد په سترګو کې اوښکې راښکاره شوې؛ ستونی به يې له ژړا ډک شو؛ شونډې به يې بوخې بوخې شوې او زړه به يې غوښته چي چغې ووهي خو ورپه ياد به شوه چي د راتګ په وخت کي يې د آنا سره وعده کړې وه:

زه نه ژاړم ما له ځان سره بوځه.

سره له دې يې هم يوه يوه اوښکه په باړخو رالوېده ، خو ژر به يې د لاس په شا پاکه کړه چي انا يې ونه ويني

...بوډۍ په خپلو فکرونو کې ډوبه وه زړه يې ډک وو ، کله کله يې غوښتله چي په دښته کي خپل سر لوخ کړي پر سر خاوري وښندی او خپل وښتان وشکوی...

خو ځان به يې ټينګ کړ، غوښتل يې څه ووايي خو شونډان يې سره نښتي وه ، او په زړه کې به يې ويل:

دا به د خدای رضا وه !

له ډيره مزله وروسته ويش(سرحد) راورسېده ِغوښتل يې په پټه تيره شي خو يو چاغ مليشه چي غټه خېټه يې درلوده اوپه ګڼو تورو تاو شوی بريتو يې لاس تير او بوډۍ ته په زيږ ږغ وويل:

- څه دی پوټ کړی دی آ...؟

بوډۍ څه وارختا غوندی شوه په داسې حال کي چي ترخه موسکا يې پر شونډو وه د سر په اشاره ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه شی نه دی !
خو ملیشه کله په دې راضی کېده په زوره یې د ادې د پلو غوټه پرانیستله او په کتو یې
داسې وخندل چې بریتونه ان ټول صورت یې وښورېدی.
ملیشه نورو اندیوالانو ته ږغ کړه:
- هله دلته راشی بوډۍ څه شی را وړی دی !
ځلور پنځه تنه پر بوډۍ را ټول شول د پرانېستل شوی غوټې په لېدو کټ کټ په خندا شول.
د بوډۍ زړه لا نور هم له ګرومه ډک شو
... لمر په ډوبېدو وو چې بوډۍ او کوچنوټی اومید یوې لوی هدیرې ته و رسید ه او دوا ړو
دېخوا هاخوا په لټه پیل وکړ داسې ښکارېده چې کوم شی یې په هدیره کی ورک کړی وی
بوډۍ په داسې حال کي چي له ځانه سره بونګېده کوشنی اومید ته یې اشاره وکړه :
چیری دی؟
بوډۍ لکه لېونی له ځانه سره بونګیده او ویل یې:
دا څومره ډیر شوی دی !
په دې وخت کی اومید نا ببره ږغ کړه :
آنا دا دی پیدا می کړ !
او له دی سره سم دا ږغ د هدیرې په براو کوز کې ډیر ژر ترېتم او ورک شو.
بوډۍ او اومید د یوه قبر سره کېناستله او د کرۍ ورځې ستړیا یې هم هلته هیره کړه.
بوډۍ په داسې حال کي چي یې شونډې پاکولې او د اوښکو ډکې سترګې یې اسمان ته
ونیولې او خړې پرې شونډې یې بې ږغه ښورولی، او بیا
یې خپل ریږدیدلې لاسونه پر مخ تیر کړه
او په اسکیرلي ږغ یې د قبر سره مرکه پیل کړه:
زویه ! راغلم ستا ارمان می پوره کړ
اومید په داسې حال کي چي د ویرجني او غلی ژړا سلګی یې اوریدل کیدې او یوه نیمه
اوښکه یې په قبر لویده د قبر توی شوی ډبرې یې بیرته اوډلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره هوا تیاره شوی وه بودۍ ورو د پلو غوټه پرانیستله او د هغه څخه یې یو لپه خاوره د قبر شاوخوا وشیندله

دا ده د وطن خاوره دی !

دا ده د وطن... !

زویه تا به تل ویل :زه خپل وطن ته ځم خپل کور ته ځم...

او که دلته مړ شوم نو د وطن خاوره را باندې وښندۍ چې بیرته ژوندی شم

د بوډۍ له سترګو څو ځاځکي اوښکې پرله پسې په قبرتوی شوی او داسې ورته ایسیده

چې د خاورو ورږمه په ټوله هدیره کې په خپریدو ده

قبرونه به ښوریدو شول د یوه یوه نه ږغ په را پورته کېدو شو:

ادې !

مادر !

آپه !

دا ږغونه وار په وار ډیریدل او په ټوله هدیره کې پیچل کېدله او ازانګې یې کولې، دوړه او توپان و رسره پیل شو:

ادې ادې ادې.....

مادر مادر مادر....

آپه آپه آپه.....

داسې ښکاریده چې قبرونه یو د بل پسې چوی او مړي یو د بل پسې را ژوندی کیږی؟ !

بودۍ په توره تیاره هدیره کې د دوړو ، زلزلې او توپان په منځ کې کړپه ملا او لوڅ سر په داسې حال کې چې سترګې یې پوټی کړی وې او کوشنی اومید یې پر سینه ټینګ نیولی وو هکه پکه او حیرانه ولاړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور هدیره

زړه ګاډی چي د آس غوږونه یې نور د راکښونو ږغونه ته بې تفاوته شوی وه به سکنی ماښام د ښارخواته تله. د درنو وسلو ډزی کېدې.
هغه په عمرپوخ سړی چي ګاډی کي سپور وو څه پریښانه ښکاريده.
ښار کي څه نه لېده کېده ، یوازې د سړک په یوه ګوټ او بل ګرځنی کې د ریګو د ګونیو له منځ نه د ټوپکو میلې مالومېدی. د پسرلی دوېمه شپه وه، د څلورو ورځو راهیسې په ښار کي د ورځی له خوا د د رنو وسلو زرونه ډزي کېدې د ورځی به خلک په کورونو کي وه اود شپې چي به ډزي څه لږ شوی نو د ارلیکینو تتې ړنا ته به د ورځي مړي ښخول.
دوې شپې مخ کې کله چې لسو -دولسو تنو په هدیره کي د خپل دوست ټوټه شوی بدن سره وروستی خدای په امانی کوله او په هغه یې خاورې اړولې د یو بل راکټ په لوېدو سره اته نور هم د هغه سره یو ځای شول.
...ښاپېری د تناره څنګ ته ناسته او ډوډی یې پخول وړ ماشوم یې چي پسرلی نومېد د پلار په غیږ کې پروت و ښاپېری خپل میړه جمدر ته ږغ کړل:
اوسړیه !
هلک هلته پتاوی ته پر نغاړکی پربباسه او څه خس راوړه !
ښه !
او یو غړپ شواو دا غړپ لکه تالنده په غرونو کي سره وپېچیدی او بیا یو شېبه چوپه چوپتیا خپره شوه.
له ښاپېری نه میړه او زوی دواړه په دوړو او لوخړو کي فنا شول.
ښاپېری یو اند کیچه وه او غوږونه یې ډپ وو چي په خود شوه سترګې یې ومونښلې.
یوه کریږه یې تر غوږو شوه همداسې یې له ځایه ټوپ کړل او د (آ) خاورې مې پر سر شوی ویلو سره یې پسرلی له دوړو څخه را پورته کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشوم شین وو او ړغ یې په کوګل کې ایسار شوی وو یوازی کغ کغ یې له خولې خاته او ښایسته تورې خماری ماشومانه سترګې یې مرغۍ مرغۍ کېدې غو ښتل یې د مورنه خدای په امانی واخلي او هغې ته یې کتل چې څېره یې ذهن کې وسپاری...

ښاپېرۍ جمدر ته پام شو چې په خاوروکي پروت دی او د دې په لور ګوری.

ښاپېرۍ ور منډه کړه خو هغه رډ رډ خپلې ښاپېرۍ ته کتل...

یو وار به یو ته بیا به یې بل ته کتل یو وار به یې یو په غیږ کې نیوی بیا بل او به ننواتي شانته ړغ یې په زاریو زاریو ویل:

سړیه ! یو څه خو ووایه !

ګوره ! پسرلی نه ژاړي

خو جمدر یوازی ورته کتل.

ښاپېرۍ خپلو وښتانو ته ورحمله کړه، په سر یې خاورې باد کړې، پسرلی یې له مځکې پورته کړ، هغه یې پر سینه پوری ټینګ ونیوه او د هغه په خاورولړلي مخ او لاسونه یې ښکلول. تی ته یې واچوی. خو د هغه د خولې نه یوه د وینو نرۍ لیکه ګریوانه ته راتوی شوه. هغه غوښتل ویده شی د پلار سره یو ځای ځکه هغه نور یوازی د پلار للو للو اوربده.

دښاپېرۍ لاسونه او کالی به وینو سره وه.

پسرلی یې د پلار څنګ ته پرېست. غوږ یې ونیوی د ګاونډیانو د کور نه ژړا او ساندی اورېدې کېدې.

ښاپېرۍ له ځانه سره وویل:

په خوارانو لکه چې څه ماتم دی ؟ !

غوښتل یې ورشی د هغوی په ماتم کې ونډه واخلي خو... د ددې کره هم ښځې تلې او راتلې ښاپېرۍ په خاورو کې ناسته وه او په زړه کې یې ساندی ویلې ځکه ړغ یې ټپ ولاړ وو ، ستونی یې وچ او شونډان یې سره نښتی وه.

ماښام څلور - پنځه تنه د یوم او کولنګ سره د ښاپېرۍ کره راغلل ښځو ښاپېرۍ په زوره کوټې ته بوتله، هغې د خلکو پوسنیدل او بونګېدل اوریدل چې یې یو بل ته ویل:

همدغلته هدیره ورته جوړه کړی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو ! هدیره لیری ده ژرکوی چې بیا ډزی پیل نه شی !
- ژر کوی هلکو !
ښاپېرۍ له ځانه سره وویل:
دا خلک ولې دومره وارختا دی !
بیایې غوږ ونیوی
- دا ځای پوست دی؟
بیا د یوم او کولنګ ټک او ټوک...
هغې له ځانه سره وویل:
شاباش ښه د زړه له اخلاصه کار کوی
بیا یې غوږ ونیوه
اللهُ اکبر اللهُ اکبر.... امین امین خدای دی وبښی
هغې له ځانه سره وویل:
لکه چې څوک مړ شوی دی !
نه ، نه، نه، دی مړ. که څوک مړ وای نو ولی څوک نه ژاړی...
کرار کرار د یوم او کولنګ ټک او ټوک د ګاونډیانو کورونه ته ولاړ
دا خوشاله شوه چې کولای شی بهر ووځی نو په منډه یې ځان د کور منځ ته ورساوه.
د کور غولې بل ډول ورته ښکارېده هلته د نویو قبرونو سره چوپه کینا ستله
نا څاپه یې غوږونه نبغ شول او یې ویل:
لکه چې پسرلی ژاړی؟
د ځانګو خواته چې له خاورو ډکه وه منډه کړه او د للو للو په ویلو یې د ځانګو ځنګول پیل کړل. خوژر یې پام شو چې ځانګو نه ښوری، هغه له خاورو ډکه ده.
نو په یوه هیبت سره یې د کوټې خواته منډه کړه. هغه یې هلته هم ونه موند بهر په بېړه راووتله او د انګړ خواته یې منډه کړه او د یوه قبر خوا ته کېناستله. د قبر پستې خاورې یې په منګولو شندلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوم شی په لټه کې وه ، ښځو هغه بېرته په کښولو کښولو کوټې ته ننیستله. ټوله شپه یې په دې سوچ چې خاوند او زوی یې چیری ولاړل؟
څه وخت راځي؟
وېښه تیره کړه.
سهار د لمانځه وخت یې په یو ډول د ګاونډی ښځو څخه ځان خلاص کړ او د وره خوا ته یې منډه کړه.
داسې ورته ابسیده چې د کوم شی ږغ یې اورېدلی وی شا ته یې وکتل او بېرته یې سر را وګرځاوه او د قبرونو پښو ته نږدی کېناستله
لکه چې چا په چپېړه وهلې وی ورو ورو یې سلګۍ وهلې
ښځو ډیری هڅې وکړې چې هغه کوټې ته بوځی ځکه بیا د توغوندیو باران پیل کېده خو دا وار یې زور په ونه رسېده.
هغه نوره نه ویریده ، هلته خوشاله وه سر یې په زنګانه ایښی او وچې وچې سلګۍ یې واهلې
شپه ناوخته وه دا هلته ویده شوی وه
....د ګاډۍ قرچهار شو د زړې ګاډۍ نه یو پوخ سړی راکوز شو او د ښاپېرۍ کورته ننوت.
یوه زړه ښځه یې مخی ته ورغله او څه یې ورو غوږ کې ورته وویل او د سکوت په اشاره یې وپوهاوه.
پوخ سړی خپله لور د قبرونو پښو ته ویده ولېده چې خوشاله ښکارېده او له ځان سره یې خندله په خوب کې یې لیدل چې پسرلی ورته خاندی او خالپوړی کوی.
پلار یې د هغې په لېدو ونه شوکولای ځان ټینګ کړي نو د لونګۍ ټوله شمله یې خولې ته تمبه کړه چې ښاپېرۍ له خوبه ویښه نه شی او تودې اوښکې یې په ګریوانه را توی شوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غاو

نواب په مات او نهېلی زړه بې پروا سترې ستومانه مخ پر غره تی، غوښتل یې لېری لاړ شی ښه لېری چې یوازی دی وی او بس
له لوړی او تندې یې سترګې کښېته تلی وې. بدن یې سوړ او ښه یې تکه ژیړه شوی وه. د چوتو وندې یې خلاصی ،لوخ او ببر سر ، خیری ګریوان، په وینو ککړ مات تندی، وچو شونډ او چاودو پرې پرې شوو پښو چې د اوږده او ستومانه ونکی مزله له امله یې پوټکی اچولی وه. مخ په وړاندی ته د ځان سره یې هم دا ویل:
هر شی پای ته ورسېد !
له درد او سوز نه یې سترګې پوټې کړی یو سوړ اسویلی یې ویستله او د باڼو په پورته کولو یې د نهیلۍ ترمی تږمی اوښکې له سترګو په ګریوانه توی شوی
دنیا ورته تیاره ښکارېده او لمر یې په تورو وریځو پوټ لېده. په سوچونو کې ډوب وو(...
زاړه چکله موټر کې د کلی خواته روان وو. سترګې یې پوټې پوټې کېدې، روپۍ او جمال یې سترګو ته نڅاه کوله ، د هغو آغا آغا ویل یې غوږونه تخنول.
درست یو کال مخکې کمونیستی عسکرو کلی محاصره کړ ، دی یې د جلب او احضار په نامه جنګ ته بوته د قانون له مخی د ده پلار شیخ فانی وو او دی د عسکری نه معاف وو خو په چا دی منل، یو کال کېدی د هغوی نه جلا شوی وو . ایله اوس په دې وتوانېدی چې وتښتی خپل ازاد شوی کلی ته خپلې میرمنې ته ، اولادو ته ،سپین ږیری پلار او بوډۍ مور ته بیرته راشی او د وی سر پرستی وکړی....
کور ته هوسېدی، خوشاله وو چې خپل کاله ته ځی ، خپلې مځکې ته ځی خپل اولادو ته ځی.
د بس سپرلېو یو د بل سره په خبرو اترو بوخت وه د کلی او باندې خبرې د تجارت خبرې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو نواب په خپله خوبونو کي ډوب وو. یو وچ غوندی سړی چي نری دوه تاره ږیره یې درلوده او ږډ درواغ یې ویل لګیا وو د کوم چا ویاړنې یې کولې چي د بس پر سپرلیو چندان ښه نه لګېدې.

بس همداسې کږلېچونه او پېچومی ، غرونه او شېلې ، دښتې او ځنګلونه یو د بل پسې شا ته پرېښودل او پر مخ روان وو.

...نابېره ځو وسله والو چي تور مواونه یې وهلي وه د بس مخې ته راښکاره شول. بـه بس کي د خدای دی فضل کوی او کلیمې ویلو ږغونه پورته شول. یو وسله وال چې تور مول یې وهلی وو او یوازی یې دوې په رنجو توري سترګې ښکارېدې ، بس ته راوخوت او په آمرانه لهجه یې وویل:

ټول نارینه دی کوز شی !

د سپرلیو ناړې په خوله کي وچي شوی او وېښتان یې یې په بدن نیغ ودرېدل او ببله کومي خبرې له بس نه کوز شول

یو سپرلی په عاجزی وپوښتل:

- سیا سرې مو څنګه کېږي؟

- هله ځی هغوی دی دلته پاته شی.

- او سپین ږیري؟

- هله ټوله ټوله.

د کوم یوه د آخ چغه او د لوېدو ږغ د سپرلیو پښې لا ور چابکي کړې...

- هله په منډه منډه غره ته پورته شی !

سپرلیو مخ په غره ځغاستل، نه پوهېدل چي څه به کیږی؟

په خبرو بندیز لګول شوی وو بیا هم ځینو به چي وخت وموند نو یو بل سره به بونګېده.

بیا د یو ډز په کېدو سره ټوله ودرېدله او شا ته یې وکتله یو زوړ بوډا چي په لارې سم نه شوای تلای څه دې ته چي پر غره پورته او منډې وکړی پر ځمکه ولوېدی او هڅه یې کوله مخ قبلې ته وګرځوي د بوډا په لېدو ځینو چوټې او بوټونه ویستله او په لوڅو پښو د غره

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ختلو شوله، ځینو د جیبو نه څه ایستل په ګوتو کې یې له مروړلو وروسته کندو ته غورځوله ،چا چا لا خپل ساعتونه په ګنډو وهله.
-ودریږی !
ږغ ترغوز شو.
د ټولو پښې سوستې شوې او ودریدل مخ یې د ږغ خواته واړوئ یوه وسله وال کیڼې خوا ته اشاره کوله
ټوله ببله کومې پوښتنې کیڼې خواته په ګرځیدو شوله لمر په ډوبېدو وو د نواب سترګو ته اوس هم د روپۍ او جمال دوری ایسته کېدل
نواب د ځان سره وویل:
اوس به غټ شوی وي
د هغو د بابا ویلو په یادولو به یې خوله چینګه شوه په هم دې چورتونو کې وو چې د جنګي الوتکو بوغ شو او غورپ...
نواب چې سترګې پرانیستلې سره غرمه وه تپوسانو یې پر سر د بخوا هاخوا ګرځېدله او راګرحیدله
په سختی سره له ځایه جګ شو پښې یې په تیږو او اغزو پرې پرې وې د سړک خوا ته رهی شو په لاره کې یې د بس په وینو لړل شوی یو -دوه ټوټې ولېدې په پښو یې د روپۍ او جمال د لېدو په تکل د کلی تړه واخېستله ، سترګې یې له ستړیا مرغې مرغې کېدلې او د یو ارام بستر په تمه روان وو
له ډیرو کرلېچونو او پیچومو وروسته ایله د کلی بو کلی بامونه او چپرې او پرچالونه د یو بل پسې را ښکاره شول.
داسې ایسیده چې دا د اسکېرلې او ربړېدلی نواب د مزله پای دی ، زړه یې په ټنګ کوګل کې په ترپکو شو ، د زړه درزا یې خپله اورېده. ستړیا او لوږه یې ورکه شوه ، نور د لمر وړانګو پر لوړو غرو خپل زرین شال غوړولی وو. د غواوو او مېږو رمباړو او امبا امبا د مرغانو چاڼ چوڼ اورېده کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نواب تلوسه وه چې ژر کاله ته ځان ورسوی او هلته د یوه کال کړاونه د مزله ستړیاوی او ربړونه د خپل ژوند ملګرې لښتې په تاوده غیږ کې هیر کړی. په همدې چورتونو کې د کور مخې ته راورسید.

یو ان ودرېد . د مزله ترخې دوړې یې له سر او کالو وڅنډلې.

جورت یې نه شوای کولای په یو وار کور ته ننوځی سترګې یې له خوشالی د ژړا ډکې وې ځان یې ټینګ کړ ، سل زړونه یې یو کړله او په کاله ننوت.

خو هلته څوک نه ښکارېده په یو کوټه کې یې پلار پر مسّله ناست او وظیفه یې کوله. د نواب په سلام سره یې لږ جټکه وخوړله، خو بېرته په ځای کېناست. نواب د پلار پر لاسو پریوت پلار یې پر مخ سترګې لاس تیر کړ داسې ایسېده چې په سترګو څه نه وینی، نواب یې غیږ کې ونیوه او ښه ګړی یې به ژړا د پلار سره د زړه خواله وکړه.

پلار یې خوشاله وو چې د سترګو روښنایي یې بیرته موندلې وه ، بوډۍ مور یې لښته او ماشومان یې نه ښکارېده ، د پلار نه یې په شرم سره وپوښتل:

-آبا ادې او زما کډه چیری دی؟

پلار یې په داسې حال کې چې سترګې یې کښته اچولی وی وویل:

- ادې دی د خسو ټولولو لپاره وتلې ده چې د کور تنور پر تود کړی.

بوډۍ مور یې لا خبره نه وه چې ورک زوی یې راغلي دی.

پلار یې نور غلی شو د نواب د زړه درزا وار په وار وچتېده پلار یې لکه کوم شی چې په یاد شوی وی پر خپلو غوږونو لاس ونیوی.

د ژړا نارې سورې یې غوږونو کې انګازی کولې:

نه پلاره ! دا کار مه کوه ! ما مړه که ! ما ... !

د پلار له سترګو نه یې اوښکې توی شوی، نواب د پلار پر لاسونو پروت وو او هغه یې په ناړو لانده کړی وه په سترګو او خوله یې مښل او زاری یې کولې

-آبا زما کډه !؟

پلار یې د زړه غوټې، خبرو ته نه پریښودی ښه ګړی چوپ وو او بیا یې په ګونګی ژبه وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زویه !ته چي جلب او احضار بوتلې ، څو ورځي وروسته قوا وتښتېده او نوی خلک کلي ته راغلل د هغو کازی(قاضی) د کلي خلک را وغوښتل او دا اوکم (حکم) يې وکړ چې ټوله هغه مړوښې ښځې چي میړونه يې د کمونیستانو سره کار کوی که تر شلو ورځو پوری د کلي خلکو ته په نکاح نه شی بیا يې واک زموږ دی.

نواب د زړه درزا د لیری نه اورېده کېده نو په تلوار يې وپوښتل:

-نو بیا !

پلار يې به داسې حال کي چي څو ځاځکي

د نهیلۍ او بې وسۍ اوښکې په ګریوانه توی شوی او ويې ویل:

-نو څه !

-نو هغه...

پلار يې یو ان چوپ شو یو ان وروسته يې په چغو چغو وویل:

نو هغه کومندان ځان ته نیکا....

د نواب په سترګو توره تیاره شوه سر يې پر له وګرځېده د پښو شومه يې وخته په دیوال يې تکیه وکړه خو وښوید او ولوید ، یو ان همداسې بې سده وو.

راپورته شو لونګۍ يې له مځکې وویښتله او سر يې د دیوال سره دومره ووهه چي وینو يې تر لمنې پوری ورنګاوه ښایسته ګړۍ يې په کوټه کي وچورلېد او وبونګېد. ځان يې تر ټولو نیستمن او اسکیرلۍ وګاڼه و وننید ، سترګې يې ولوېدې ،مړ شو خو لوګی ترې پورته کېده او ځان سره يې لکه سودایي لګیا وو او بونګېده

دا ولی داسی وشوه؟

پوښتنې يې په مغزو کې ګرځېدې را ګر ځېدې ؟؟؟

له ځان سره يې وویل:

کاشکی له عسکری څخه د تښتید و په وخت په مین ختلی وای !

یا د پهره دارانو په ډزو لګېدلی وای !

یا هم د غره په بمبارد کي لکه نورو شهید شوی وای !

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه ورته تنګه ښکارېده ، سا یې کوګل کې بنده بنده کېده د کوره ووت او د غره خواته رهی شو
مور یې چې کور ته راغله خبره شوه چې د سترګو تور ورک زوی یې راغلی دی نو د ښخوا هاخوا یې لکه لېونۍ په منډه وه.
نواب د غره سر ته ورسید . او د غره په څوکه ودرید پورته یې وکتل خو زړه یې تسل نه شو د ښخوا هاخوا یې وکتل لکه کوم شی چې یې ورک کړی وی د یوې لوی ډبرې په لیدو څه ډاډه شو او هغه یې په کړاو د غره څوکې خواته کش کړه او پر ودرید ، پورته یې وکتل بیا یې هم زړه تسل نه شو.یوه بله ډبره یې د غټې ډبرې پر سر کیښوده او پر ودرید ،او بیر هغه یې ځان پورته او په ګوتو ودرید او د نهیلۍ او ناومیندۍ نه به ډکو سترګو یې پاس وکتل ، اسمان به تورو او خړو وریځو کې پوټ وو . نو په هر څه توان چې یې درلود چغه یې وکړه:
آه خدایه !
آ خدایه...
دا چغې لیرو غرونو له هغه نه نورو لیری غرو ته د هغه نه نورو غرو ته ولاړې
چو په چوپتیا شوه یو ان وروسته غرونو هم وروسره نارې کړې
آ خدایه...
آ خدایه آ خدایه آ خدایه...
خو وریځې وغوړمبیدې مځکه او غر یې روښانه کړ او بیا یې زار زار وژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرور

اوس هم ځینې وخت د غره کلي خلک د تګ او راتګ په وخت کې د سړک په خوا سماوار کې د دمې جوړولو لپاره کښیني چي نږدې ورته ځینې کلیوالي پخسه یې کورونه ودان دي. هر مازیګر د همدې سماوار نه کلیوالي سندرې اوریدل کیږي د سماوار مخې ته د کبابي انګیټۍ ایښې چې د ورځې له خوا دود ترې پورته کیږي. د سماوار له تخته د تیر شوي سړک کوز سر ښه ښکاري.

د دې ځای په لیدو ما ته یوه پخوانۍ کیسه را په یادیږي ، هغه د لسو- دولسو کالو مخکې کیسه، ښه مې په یاد دی چې له ډیرې مودې وروسته خپل کلي ته راغلی وم او د دغه سماوار د تخت له پاسه ناست وم چي په سړک کې یوه ګڼه ګوڼه شوه او زموږ خوا ته کرار کرار رانږدې کېده د دې ګڼه ګوڼې مخې ته یو لېونی په داسې حال کې چي په منډو وو دېخوا ته راتی او په بې وزلۍ یې ویل:

ما ولی ولې؟

ددې خبرو به ترخ کې به یې یوه یوه ښکنځله هم کوله خو هیڅ ګټه یې نه لرله.

تر شا یوه ډله هلکان ورپسې وه، په ډبرو ، لوټو او بل هر هغه شي چې په لاس ورتلل وار به یې پر کاوه. د لېونی د چغو او ځغاستې شخه یې خوند اخېست او ځوربدل یې دوی ته یوه لوبه وه.

په هغه خوار مې زړه وسو نو له ځایه پورته شوم هلکانو ته مي وویل:

او لوچګانو ! بې ادبو ! دا بې وزلۍ ولی ولې؟ لېونی هم په عاجزي د سر په اشاره زما خبرې تاییدولې. زما د دې پلوي سره هلکان څه پر شا شول ، لېونی یې پرېښود. لېونی ما ته را نژدې شو هغه ته ښه ځیر شوم. یو ټیټ قد چیچکی تورتیلې سړی وچې په یوه سترګه کې یې ګل وو ، سپینه توره (ماش و برنج) ببره ږیره یې چې سپین ډیر په کې مالومېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوړې چوښې یې درلودې ، غاړه یې شلېدلې، زړې جامې یې وی او د تخرک لاندې یې یوه غوټه ښکارېده او لوڅې پښې وو ، د تګ په وخت کې یې سترګې چوغې نیولې وې او یو نیم سترګګ به یې واهه چې په لېدو به یې هرومرو چا ته خندا ورتله.
زما زړه پرې وسو تر لاس مې ونیوې او د سماوار تخت ته مې را پورته کړ او کبابی ته مې په اشاره د کباب او چاینکی سپارښتنه وکړه د ځان سره مې سوچ وکړ چې راشه نن دا خوار په ګېډه موړ کړه، نو پرله پسې مې د کباب او چاینکی فرمایښت ورکاوه لېونی په اریانی سره کله ما ته او کله شاوخوا ته کتل او کله به یې په شکمنو سره اسمان ته کتله او هم یې تر سترګو لاندی کبابی او د هغه شاګرد ته کتل باور یې نه راته ځکه دی تل په تشه ګېډه له دی ځایه تیر شوی و ، خو چا ورته د یو غړوپ چایو ست کدری هم نه وو ورته کړی.
په ډیره بېړه او وارختایي یې ګوله تر خولې رسوله او ژوندی ژوندی به یې تیروله لا یې څو نمړۍ نه وې کړی چې سولګۍ وهل یې پیل کړه د تخت د څنګ آبدان نه می یوه دولچه اوبه ورته راواخېستې.
لېوني د ځان سره د خوړولو په لوبه اخته وو وروم ې ترې وپوښتل:
بابا ولی دې و رځی ته رسیدلی یې ؟
ځواب یې را نه کړ ښایي د خولې چړپې په سبب یې زما خبرې نه یې اوریدلې.
خپله لمن یې را پورته کړه د شونډو دواړی خواوې یې د لمني په څوکې پاکې کړې، په شمیر یې درې خوراکه کباب او دوه چاینکې نوش جان کړه.
دا وخت ما ته دا سودا را ولوېده «نه چې څه په و شی»؟ !
لېونی په داسې حال کې چې اخیری نمړۍ یې تیروله وویل:
دا پنځه کاله مې غوښه نه ده خوړلې !
ددې خبرې په اورېدو جوړ سړی راته ښکاره شو. بیا یې را ته وویل:
رښتیا غواړې زما د ژوند کیسه واورې؟
ما وویل:
- هو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی سترګې چوغې کړې او د یوې لیرې ټکي ته یې ونیولې دا سې ښکارېده چي د یوې پخوانۍ خاطری د یادولو لپاره سوچ کوی.
او نابېره یې دا سې پیل کړه:
(... زه له وړکتوبه بد بخته وم. بدرنګه وم. پلار می د ښایسته ګل نوم را باندی کیښود او ددې نوم سره له هم هغه ماشومتوبه د خلکو ، همزولو او کلیوالو پسخندی شوم. له ځایه جګ شو یو لاس یې غوږ ته ونیو او بل لاس یې موږ ته او نارې یې کړل:
یه قربان روی ته دیده بودم ، موی ته دیده بودم.
او ا وږې یې ورسره پورته کښته کولې.
په سماوار کي ناست خلک د ده د نڅاه په لیدو شول ، لېونی په نڅاه نڅاه کي لوړ وکتل تندی یې ګونځې کړ او کیناست.
خپل مخ ته یې اشاره وکړه او په شکایت یې وویل. ګوره دا خو ما نه دی جوړ کړی؟ سر یې کښته وا چوه او لاس یې پورته ونیوه
لېونی خپله پزه به غوړه لمن پاکه کړه او د لږ ځنډ و روسته بیا یې لاس اسمان ته ونیوی او ویې ویل:
زما پلار یې را مړ کړ، مور یې را مړه کړه. چوپ شو بیا یې اسمان ته په خوابتیا وکتل.
له کلي نه و ښار ته ولاړم او هلته په یوه موسسه کي پیاده شوم ، له غروره نه یې په بریتو لاس تیر کړ.
لېونی کیسه ډیره سره را لنډه وله د تلو تلوار یې وو خو ما به ښه ښه ویلو دی هڅوی چي کیسه را ته پوره کړی.
لېونی څه شیبه غلی شو، یو سوړ اسویلی یې ویسته نظر یې د اسمان په ژورو کي ډوب کړ او ویې ویل:
«د منی به سړو ورځو او شپو کي یوه ورځ عجبه ورځ وه وا وره وه ، یخ و. باد و ، توپان و. ساړه مې کیده د سیلیو د مخنیوی په خاطر مې د کوټې کړکۍ او ماتې ښیښې په ورځپاڼو بندولې»
بیا له ځایه ولاړ شو او کټ کټ په خندا شو او نارې یې کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په قربان رویش دیده بودم مویش دیده بودم.
او په نڅاه شو ما له لاسه ونیوه هغه چوپ شو او کیناست. زما غوږ ته یې خوله را نږدې کړه او ورو یې را ته وویل:
« کوټې ته څوک رانه نوتله،
د لاس په ټپولو یې ور پرانیست»
زما له غوږه نه یې خوله لیرې کړه، او زما څخه یې په تونده لهجه وپوښتل:
- یوه شوی څوک وه؟
ما ویل:
-نه !
- زه پوهیږم چي نه پوهیږې ته څه دا ټوله دنیا دې نه پوهیږې !
که یوه هم وی نه یې وایي، قست یې را کیږې !
ږغ یې لږ پورته کړ او ویې ویل:
« یوه ښایسته انجلۍ وه انجلۍ نه وه د څوارلسمی سپوږمۍ وه»
په آسمان کي یې پښځه – شپږ دقیقې د سپوږمۍ پسې وکتله سر یې د نارضایتی په توګه وښوراوه ، په شونډو یې یوه ترخه موسکا خپره شوه.
زما غوږ ته یې بیا خوله را نږدې کړه او د راز په توګه یې وویل:
« هغې ویل:
څوک شته آ ! څوک شته؟»
خوله یې زما له غوږه نه لیرې کړه او په لوړ ږغ یې وویل:
« ما ورته وویل:
څوک دې په کار دی؟»
بیا یې زما په غوږ کي ورو وویل:
« هغې ویل:
خیر غواړمه. ړنده یمه !»
بیا یې په عادی توګه زیاته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پوه شوم په سترګو نه وینې و رپاڅېدم د لاسه مې ونیوله ، او یوې خوا ته مې کښېنوله»
اوار یې ورو کړ لږ رانږدې شو او زیاته یې کړه:
د هغې په څېره کې د غمنو او ترخه ژوند نښې لیدل کېدې هغې په عاجزی په داسې ږغ چې نورې پوتې خبری هم په کښې نغښتې وې ویل:
« ړنده یمه خیر غواړمه !
لېونی بیا د ږغ تون ته تغیر ورکړ او ویې ویل:
دا مې په ژوند کې لومړی څوک وو چې زما ټولو پوښتنو او خبرو ته یې له زړه نه غوږ نیولی وو او خبرې مې ورته د درنښته نه ډکې وې اودا زما لکه یو انسان یو ارمان و !
چې خبرې همدې ځای ته ورسیدې، لېونی د چایو په لیدو لکه ماشوم خوښ شو. شاوخوا یې تر سترګو تیره کړه ، زه یې هم په څېر څېر تر سترګو تیر کړم. ترې وډار شوم.
بیا چورت کې ولاړ مځکې ته یې وکتل او ژر ژر یې سترګې ولغړولې لکه چې د خپلو خاطراتو شلیدلي مزی یې بیرته سره نښلولې او ویې ویل:
هو !د هغې به خبرو کې د غمو او ترخه ژوند نښې لېدې نو زړه کي ډیری پوښتنې ګرځېدې»
لېونی یو وار بیا چوپ شو.
زه د لېونی کیسې ته ټول غوږ غوږ وم او هغه په دې ډېر خوشالېده چې ما په غور غوږ ورته نیولی وو.
هغه د پخوانې کیسې په یادولو نور هم هیجانی کېده او لاسو او ورو په خوځولو یې هڅه کوله ټولې پېښې تمثل کړی په داسې حال کې چې د غره څوکې ته چې له لیری مالومېده یو وار بیا څېر شو . وروېې زما غوږ کې وویل:
په هغه سبا انجلۍ بیا راغله او بل سبا بیا او بیا...
لېونی په خوشالۍ زیاته کړه:
«ما د ځان سره سوچ وکړ چې څه کیږی چې یو بې وږلۍ د بل بې وزلي موټ شی، ګوندې د بو بل په تودوخه تاوده شو.
نو ورو مې په داسې چې ړنده انجلۍ ونه ځوریږی ترې وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

واده دی کړی ؟
هغې کټ کټ وخندل په ځواب یې پوه شوم
لېونی بیا زما نه وپوښتل:ته پوه شوی ؟
ما د واره وویل:
-هو ،
لېونی په داسې حال کې چې د هغې غونډۍ خواته یو ځل بیا وکتل چې هره ورځ به هغې خوا ته تې.
یو اوږد اسویلی یې وکیښ لکه چې د زړه د غمونو بنۍ یې تشه وله. او په خندا یې زیاته کړه:
-او موږ واده سره وکړ.
له ځایه جګ شو یو لاس یې په غوږ او بل لاس یې زموږ خوا ته ونیوه:
یه قربان، رویش دیده بودم. مویش دیده بودم. او په نڅاه شو
بیا کیناست څه شیبه چوپ شو او په داسې حال کې چې په لاس یې اسمان ته اشاره کوله د ستونې نه یې اواز نه پورته کیده په ژړا نده ږغ یې وویل:
افسوس !
لېونی یو اند بیا چوب وو په خپله ګنه ږیره کې یې منګولې ننیستلې وې هغه یې ګروله او اوښکې یې پر مخ راتوی شوی غوښتل یې څه ووایي خو د ستونې غوټې یې نه پریښودی لاس یې آسمان ته ونیوه په ډیر مشکل یې زه پو کړم چې هغه هم ژر مړه شوه او پر هغه غونډۍ یې خاورو ته سپارلې ده.
لېونی سترګې د اسمان په ژورو کې بیا ښخې کړی ، سترګې یې برګې شوی ، غوز یې ونیوی سر یې وښوراوه او بیا یې غوږ ونیوه او په یوه ټوپ له تخته کوز شو او ببله څه ویلو یې د غونډۍ په لور وډانګل د هلکانو خواته ورغی لکه چې ببله د هغو د ویشتلو تګ خوند نه ورکاوه. هلکانو چې تیاری لوټې او ډبرې په لاسو کې پوټی نیولی وې ورپسې منډی کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی د سړک په منځ کې ودرید یو وار یې بیا اسمان ته په مروره ټوګه وکتله ځان ته یې اشاره وکړه ،زموږ خواته یې په خوشالۍ وکتله او په ځغاسته شو.
ږغ یې تر اوسه زما په غوږونو کې انګازې کوی
چې ګوته به یې زنې ته ونیوله او ورو به یې په اریانونکې لهجه ویل:
آ ، ما ولی ولې؟
سبا بیا هلکان د هغه انتظار کاوه لوټې او ډبرې یې تیاری به جیبو کې ورته ساتلی وې خو هغه بیا رانغی هلکان خپه وه چې ولی لېونی بیا را نه غلی او څه په وشول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

یوه ناوې په لوخ سر او لوڅو پښو په سره جوړه کې په چیغو چیغو د ګڼه ګوڼې خوا ته په ځغا سته وه د هغې په لیدو خلک ورو وروسره لیرې شول او هغې ته یې لاره خوشې کړه ، هلته دوه ولاړ توپکوال د هغې په لیدو د ګڼه ګوڼې نه ووتل پر میدان یو مړی پروت او یو په وینو لړلی سړی ولاړ وو.

سهار د لمانځه وخت د بړستنې لاندې تو خې شو او له تو خې سره سم یو سپین ږیرې له بړستنې لاس وغځوی او له واسکټ له جیبه یې د نسوارو ډبلی راوکېښ او د تل په شان یې یوه خوله نسوار خولې ته واچوله او بیا لکه مار له بړستنې وغزید د کړکۍ نه یې پرده پورته کړه ، او په غوم غوم یې له ځانه سره څه وویل.او بیا یې سر پر زنګونو کېښود ، چرت کې لا نه وو تلی چې په زړه کې یې څه وګرځېدل ، د کړکۍ نه یې بیا بهر وکتل او له ځانه سره یې وویل:

آ ، رښتیا ! چې وریځ ده.

او له دې خبرې سره سمدلاسه له ځایه جګ شو او د خپلې وړې شانته کوټې ور یې پرانیست او ووت. له اودس تازه کولو وروسته یې په بېړه په پټو مخ او لاسونه وچ کړل، خپله لونګۍ او واسکټ یې واخېست او په وتووتو کې یې د بلې کوټې مخې ته ودرید ورو یې ږغ کړل:

لوری نازې ! پاځېږه د لمانځه وخت دی، وریځ ده چې لمونځ درنه قضا نه شي (دا ټوله خبرې یې په یوه سا وکړې). د انګر ور یې چې د زګیروي په شان ږغ یې درلود پرانېست او له کوره ووت.

له لمانځه وروسته د ده د رسېدو سره جوخت آسمان هم وغورمبېد او د باران شرپ شو تا به ویل نه چې اسمان سوری شو د هرې برېښنا سره به د ده د تندی ګونځې چې د پراخ غم علامې په کې له ورایه ښکارېدې ، لېدل کېدې. خلکو د تندی د ګونځو شمېر د خویندو د شمېر ښکارندوي بلله خو نسیم اکا هډو یوه خور هم نه لرله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نسیم اکا د سپیني ږیري، ګونځې ګونځې تندی او مخ په لېدو د اسې ښکارېده چې د ټول عالم غمونه او کړاونه د ده پر سر دي او ددی یې ګالي.
نسیم اکا ته نن بیا لکه هره ورځ هم هغه د لس کاله مخته پېښه ور په یاد شوه چې په همدا سې یوه ورځ جبار خان د دوی کره مرکه ورلېږلې وه چې نازي چې په کلي کي تر ټولو ښکلې انجلۍ وه خپل زوی جلندر ته کوژده کړي، خو نسیم اکا دا خبښې ونه منله او مرکې ته یې ځواب ورکړ نسیم اکا په زړه سپین او پاک زړی سړی وو پټه په کي نه وه نو په ډاګه یې مرکې ته وویلي وه: جلندر یو ناکاره او برند هلک دی ټوله ورځ لنډه غر په دې او هغه کوڅه کي ګرځي راګرځي نه یې کار شته نه روزګار او بل دا چې زما د لور د اسې چغر سترګی ځوان نه خوښېږی.(نسیم اکا دا ټولی خبرې په یوه سا او پوټو سترګو کړي وې)
جبار خان د مرکې و مخي ته څه و نه ویل او چي بهر راووت نو په خپل ګلېټی ټوپک یې څو ډزی وکړې.
کلیوال د نوي خبر اورېدو ته منتظر وه ځکه په کلي کي خو ډزي یوازي د سنتي، کوژدې او د هلک د زېږېدو په وخت کېدې نو کوشنیان او لویان به راوته او دا خبر به یې په نورو ته د زیري په ټوګه کاوه. د ننني ډزو وروسته په کلي کي دا خبره لکه ورېمه خپره شوه چې نسیم اکا خپله لور جبار خان ته وبښله.
د نسیم اکا سوچونه چې دې ځای ته راورسیدل، نازي د یوې انګیټۍ سره کوټې ته راننوتله ،د نسیم اکا د چرتونو لړۍ سره وشلېده انګیټۍ ته یې لږ ځان ورنږدې کړ، نازي چای ورواچولې ، نسیم اکا په چوپتیا سره څه چای وڅښلې او بیا یې ورونازی ته وویل: لوری د دوکان کیلۍ راکړه چې دا شیبه باران لږ څه ودرېدی د پسرلي باران دی بیا به یې شرپ شي او تلل به راته ګران شي.
- بابا چای دي ولي ونه څښلې؟
- زویه ! بیا باران ډېرېږي.
د دې خبرې سره سم پاڅېده د کړکۍ نه یې یو ځل بیا په ځېر ځېر بهر وکتل، ننن‍ۍ ورځ او فضا کوم بل ډول ورته ښکاره شوه د ګڼو پسرلنیو وریځو لښکر د آسمان ټوله لمن نېولې وه تا به ویل کومي خوا ته یې د یرغل ټکل درلود د تورو ګڼو وریځو په لېدو یې زړه لا د

ګرومه ډک شو ،غمجني سترګې يې له کړکۍ نه راوګرځولې يو سوړ اسويلی يې وکيښ ، د وره خوا ته ولاړ د سترګو له کونجو يې يوواربيا په غلا خپلې لور ته وکتل داسې ښکاريده چې د لور نه شرميږي، خپلی کلوشې يې په پښو کړې او د کوټې نه ووت.
کوڅه له خټو او چيکړو ډکه وه، نسيم اکا به په داسو ورځو کې هرومرو يو – دوه ټکه خوړله خو نن يې دواړه پايڅې په دواړو لاسو پورته نيولي وې چې په خټو نه شي او پښې يې ارتي ارتي ايښودلې چې بيا ونه ښوييږي او له هر ګام نه مخکي به يې لومړی مځکي ته کتل، د دوکان ور يې پرانيست، زړه پيتلي کوتۍ يې د سماوار شاګرد ته ورکړه هغه کوتۍ له سکروټو ډکه ورته راوړه او نسيم اکا هغه د صندلي لاندي کيښودل او زوړ بړستن يې په راکښ کړ تر ستوني به صندلي کي ننوت. بيا سوچونو راګير کړ هم هغه سوچونو کي چې نن يې له سهاره نه پريښود هغه د نازي د تير ژوند او راتلونکي په هکله اوږده چورتونه او بې شميره پوښتني وې.
د جبار خان څو وارګو ابښېدل يې په ياد شوه چې ورته يې ويلي وه:
- ستا لور زما ناموس ده زړه دی زړوې يې که وادوې يې.....
(دا خبري يې ډير په کبر او غرور کړي وې)
د نسيم اکا په مغزو کي دا خبرې ګرځيدې راګرځيدې او په غوږو کي يې ازانګې کولې:
زما زما زما....... ناموس... ناموس.....موس
زړه يې غوښت پر ځان کالي څيري کړي نابره يې يو څه ورپه ياد شول لږ خوشاله غوندي شو خو ژر يې بيا پر تندي ګونځې راښکاره شوې په ياد يې شوه چې څو واري جبار خان ته ننواتي ورغلی او په زاريو يې ورته ويلي وه:
- د خدای لپاره د دې خبرې تير شه ته د هغه د نيکه پر ځای يې زه رضا يم هغه ستا زوی ته درکړم.
جبار خان ورته په ملنډو ويلي وه :
- توبه وباسه هغه زما د زوی مور ده او بل دا چې هغه چغر سترګې دی او د هغې کله داسي هلکان خوښيږي او هغه اوس دوه نورو ادونه لري دا زما د لاس امسا ده....

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې چورتونو کې وو چې د سماوار شاګرد د نسوارو ډبلی او دوې افغانی ورکړې ده هم د نسوارو ډبلی ورډک کړ.
بیا یې ښځه ور په یاد شوه چې هره ښه شی چې به یې کور ته راغلې هغې به د لور لپاره پټوی او ویل به یې:
-دا مې د لور قلنګ ته ساتم. آن د واده تر کمیسه یې ورته جوړ کړی وو
نسیم اکا ټوله ورځ په همدې چورتونو کې تېره کړه ،دوکان خوند نه ورکاوه او مځکې ځای ،د نورو ورځو پر خلاف د مازیګر له لمانځه نه مخکې کورته راغی. د کور ور یې پوري واهه کور ته ننوت د کوټې د نیم کښه وره نه یې نازي ولېده چې د واده جوړه یې اغوستې د مور ګانې یې چې دې ته پاته وې په غاړه او لاسو کړي وې او د هېنداري سره یې خبري کولې:
آ ، یوازي مي لاسونه سره نه دي نوره پوره ناوې غوندې یمه، ښه ښکارم ! بدرنګه خو نه یمه ! تر چا کمه یمه.....
نسیم اکا د نازي په لیدو چې دا لس کاله غم یې تور و ښتته تار تار سپین کړي وه د شپږو ښتتو کلو په درلودو د څلو ښتتو کلو ښکارېده ، ډیر غمجن کړ د خپلې لور نېمه خوا شوې ځواني او نا پوره شوي ارمانو یې پر زړه د غمو شپول چاپیر کړ اور پرې بل او مځکه پر تنګه شوه د کور له انګړ نه یې د لرګو تبرچه راواخېسته او په پوټه خوله د کوره ووت ، په داسي حال کې چې تبرچه یې د پټو لاندي نیولې وه د ماجد پر ځای د لاری په سر کېناست او سترګې یې د کوڅې په بل سر میخ شوې.
جبارخان د دوو نوکرانو سره چې توپکان یې پر اوږو وه را ښکاره شول. د نسیم اکا د زړه درزا وار په وار ډیرېده.
جبار خان د تل په شان د تاوده روغبړ تمه لرله او په ډیر کبر او غرور ګام په ګام د نسیم اکا خوا ته نږدې کېده. نن د جبار خان زور څه ارزښت نه ورته درلود د هغه په زړه کې د غچ او کسات لمبې بلې وې او زړه یې له بې شمېره دردونو ډک وو له هم دې کبله به هم وو چې غبرګ لاسونه یې بې اختیاره پورته شول او بیا هم دویم وار....
دریېم ګذار یې لا نه وو کړی چې د څو ډزو سره پر مځکه ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستيو سلګيو کې يې کومه خبره چې له خولې وته هغه يوازې دا وه:
نا نا نا....ززز.....ی ی ی
د ډزو په اورېدو د کورونو نه بيا واړه او زاړه راووتله چې څه خبره ده.
نازی چې د ناپايه آرمانو په خيال کې ډوبه وه يو ماشوم د مازيګري لمر د وروستيو پلوشو سره دا خبر وروړ، دا خبره پر نازي د تندر په شان ولوېد ، له وارختايي نه د واده په جوړه او ګاڼو کې په لوخ سر او پښو په ځغاسته ځان دغچ ميدان ته ورساوه د پلار په مړي يې ځان واچاوه خو ژړ يې سر راپورته کړ تبرچه يې له مځکې پورته کړله او دا وخت يې د يوې رښتني ناوی په شان لاسونه سره شوی وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غولېدلی

«جماله ډګروال ته ږغ که !» په ږغ سره یو زوړ سړی ، چې ږېره او بریت یې پاک خرېیلی وه ملا یې پر کمر بند ټینګه تړلې او د شپو خولې یې پر سر وه بېله سونه او حرکته د یوې ښځې چې غټ تونې شوی وېښتانو یې کوشنی مخ نور هم کوشنی کړی و او لکه مار چېچلې له غوسې تاوتاو کېده و مخی ته ودرید.

ښځې کڅوړه په لاس کې ورکړه...

ډګروال لکه چې ګونګ وی بېله کومې خبرې کیناست د بوټونو تنې یې وتړلې او د تل په شان یې د لاس اوګکا ساعت ته چې شل کاله مخکی یې د غیرت د مدال سره یو ځای ورکړ شوی وو اوس یې زنګ وهلی وو ته ځیر ځیر وکتل ، بیا یې زړه نا زړه د دهلیز ساعت ته وکتل ، ځان سره وبونګېده او په خوشالۍ له کوره ووت د بس تم ځای ته ولاړ او په بس کې کیناست ، چې لږ هوسا شو بیا یې له غوسې خپل غاښو نه وچېچل او ورورېې وویل:

څه چاره؟ (ځکه یو وار د غصې یوې چپلاغې تر محاکمې رسولی وو خوهندی وکیل له غمه خلاص کړی وو او ورته یې وویلی وه دا د افغانستان کارونه نور هیر کړه دلته ښځو سره په زوره خبرې کول ،ماشومان په چپلاغه وهل او حیواماتو ته کیشه ویل جرم دی که غواړی دلته ژوند وکړی باید د دې ځای قوانین ومنې)

نو د هغه راهیسې یې نور ځان ګونګ کړی وو په خوله یې څه نه ویل خو په زړه کې به یې څه تیر شول نو له غوسې به یې غاښونه وچېچل.

په دې ټوګه به یې ځان تسل کړ.

کله کله به په بس کې چورت یو وړ اوله خندا به وموسېدی او کله کله بیا کټ کټ په خندا شو او ځینې وختونه به پړک په ژړا شو خو ژر به یې ځان ټول کړ او د شاو خوا خلکو نه به یې ښنه وغوښتله،نن بیا ور په یاد شول چې دلته څنګه په مشکلاتو راورسیدل او څه خوړ ژوند یې درلود . خو میرمن یې کرار کرار د کومی یوې په لمسون خپل رنګ بدل کړ او دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې په منګولې کې ونیوی، تنګ یې کړ او نوکر یې کړ پر خپل حالت یې ژړا ورغله ویې ژړل خپل پر ژړا له چورته راووت له شاو خوا خلکو نه یې ښښنه وغوښتله.
ډګروال ټول عمر په دې هیله چې وطن به جوړ شي او دی به بیا د کورنۍ اختیار تر لاسه کړي ، به کرار کرار سره خپلې سترګې خپله ړندې ، خپل غوږونه خپله کاڼه او خپله ژبه خپله ګونګۍ کړه...
اوس نو ټوله ورځ د سودا پسې ځي او راځي ، د لست مطابق سودا رانیسي. کور ته د رسیدو سره سم هغه بېله کومې خبرې پر میز ایږدي ، خو بله کڅوړه هلته ورته په انتظار پراته وي
ډګروال بېله کومې خبرې تشه کڅوړه د لست او پیسو سره اخلې او د تل په شان بېله سترړیا د بس تم ځای ته ځي...
نن بیا د دو یمې سودا اخېستلو وروسته د سړک پر غاړه د سرویس په پلمه پر یوه څوکۍ کیناست او د موټرانو د تیریدو راتیریدو په ننداره شو او لکه تل د چورت اخېستلو او خوږو چورتونو په خاطر یې د ښړو قطۍ پر سر پورته کړه.
عسکر عسکری سلام ورته وکړ او دروسی جیپ موټر دروازه یې ورته پرانېستله ، او د ده امر ته منتظر وو..
میرمن یې د کور په وره کې ورته منتظره وه بېله ده یې ډوډۍ نه خوړله...
دا ټولو کارو خوند ورکړ له سترګو یې د خوشالۍ ړنې ړنې اوښکې توې شوی خو د سوچو نو مزی یې د یوه موټر د پرله پسې هارونو وشلوی سترګې یې وموښلې ، ښه ځیر شو د میرمنی موټر یې پر سړک ولاړ وو او ډیره په غوسه وه ښکنځل بدو رد یې ویل په غوسه یې سودا ترې واخېستله د موټر په شا کې یې کېښودله. یو وار یې بیا ډګروال ته بد وکتل او غاښونه یې ورته وچیچل.
ډګروال لکه چې زبون یې تړل شوی وی هیڅ ونه ویل چې هغه ولاړه ،سترګې یې د ېخوا هاخوا ولغړولې او و رو یې له ځانه سره وویل:
ته وده چې وطن یو وار کرارشی بیا به سره ګورو !
ډګروال یو سوړ اسویلی وکیښ او دکور خوا ته په پښو کرا رکرار رهی شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې د خندا ږغونه وه ډګروال چې ډیر وړی شوی وو پخلنځی ته ولاړ ښه بوی پرې ولګېده خولې یې اوبه وکړې د ښخوا ها خوا وګرځیده په دیګو نو کې یې څه ونه موندله د یخچال نه یې یوه د سبو قطۍ راواخېستله د پخلنځی ګړۍ ته یې وکتل هغه هم لکه نورو ګړیو ثانیه ګړ نه درلود بیا یې خپلې او مګاګړۍ ته وکتل غوږ ته یې ونیوی خوشاله شو او اومید ورته پیدا شو چې تر اوسه کار کوی. خپل کوشنی کوټې ته ولاړ او پر خپل نا ټول شوی بستر وغزید او په چرتونو کې لاهو شو

. د اولادو سره وطن ته روان وو...

خو د و ره ټکولو له چرتونو راویست دا لومړی وار وو چې د شپې څوک ور ورټکوی. پولیس وو ډګروال یې د لاسه ونیوه له ځانه سره یې بوت ډګروال یې یو لیری ځای ته چې د ټولنیزو خدمتونو مرکز وو بوت او هلته یې یوه کوشنی کوټه ورو ښودله.

هلته هغه سپین ږیری او ناروغانو ژوند کوی چې مېرمنو او اولادونو شړلی وه.

ډګروال نوی کوټې ته راغی او پر نوی بستری پریوت اوله ځانه سر یې وویل:

ته وده چې وطن یو وار کرار شی...

څه نوره حوصله کوم !

د دې ورځې وروسته ډګروال د ماشومانو ، ښځوو او کورنی حیواناتو ته عسکری غور سلام پیل کړ.

یوه شپه یې په رادیو کې واورېدل چې یو غل د غلا په وخت کې د دوکاندار لخوا ټپي شوی وونود غله د دعوا په اساس محاکمی دوکاندار درې میاښتی بندی کړ ځکه هغه بېله د محاکمی له امره غل د پولیسو تر راتګه په تشتاب کې بندی کړی وو او هم د غله د څلور کالو د کور مصرف په دوکاندار شو تر هغه چې د غله ټپ جوړیږی...

په اوریدو سره ډګروال غلو ته هم عسکری سلام کول پیل کړل دا چې نه پوهېده څوک غل او څوک نه دی نو هر چا ته یې غوړ عسکری سلام کاوه

څو ورځی وروسته دی سلام اچولو تر دارالمجانینه ورساوه او لاسونه یې هم وروتړله چې په دې سلامونو چا ته ضرر ونه رسوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوې میاشتې وروسته یې نن مشره لور د تور بای فرېنډ سره د مور په پوټه دیدن ته راغله
چې خپل پلار ووینې.
ډګروال د لومړۍ ځل لپاره یوازې د لور د بای فرېنډ په لیدو رنې رنې اوښکې لکه باران توی
کړې او بېله دې چې څه ووايي خپلې کوټې ته ستون شو.
د لاس ساعت یې چې له اوله زنګ وهلی وو خو ده سوچ کاوه چې کار کوی او ځان یې غولوی
ته یو وار بیا ځیر ځیر وکتل هغه یې له لاسه خلاص کړ او غوږ ته یې ونیوی بیا یې تر سترګو
تیر کړ به نهیلۍ یې د روجایې څخه یې یوه ټوټه پرې کړله او ساعت یې په کې ونغښت او د
بالښت لاندې یې کېښود او په خندا شو او په زوره زوره یې وویل:دا کم بخت هم مړ شو
او په ژړا یې ویل:
کله به دا وطن جوړ شي؟

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library